

rozsévač rozsievač

4

apríl/duben
2017
ročník 86

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Velikonoce
Vyslobodenie
Je dokonáno

*„Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“
(Mt 27, 46)*

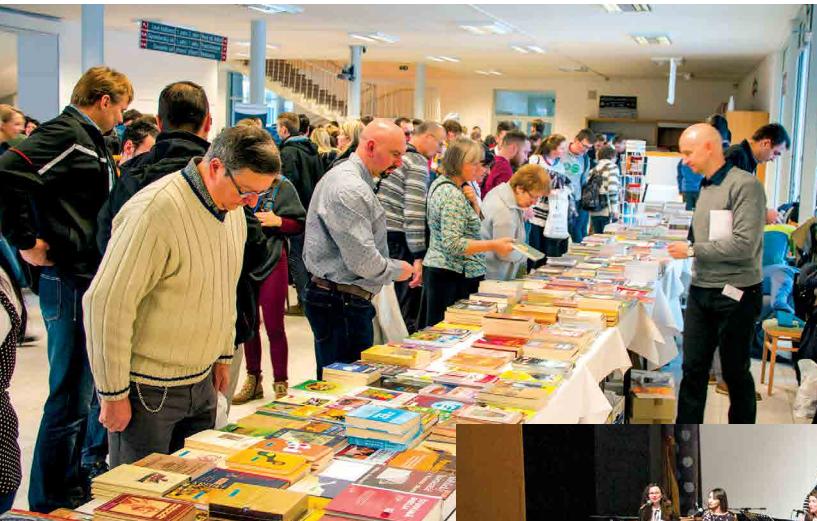
Velká noc

Konference o evangeliu s Paulem Washerem

se zapojilo i mnoho dalších dobrovolníků, kterým jsme velmi vděční. O program pro děti se postaral tým z Dětské misie Slovensko. Hlavním hostem konference byl Paul Washer, evangelista a zakladatel misijní společnosti HeartCry. Tématem konference bylo evangelium. Bratr Washer se s námi podělil o zkušenosti z misie v Peru, ale především se zaměřil na výklad evangelia hlavně z knihy Římanům. Během svých kázání postupně odpovídal na otázky: Co to je biblické evangelium? Mohu mít z Písma jistotu, že jsem zachráněn pro věčnost? Proč bych měl sdílet evangelium s ostatními? Jak vypadá církev, jejímž středem je evangelium Pána Ježíše? A mnohé další otázky.

Vedle kázání našeho hlavního řečníka dostali slovo i učitelé Českého biblického institutu, jmenovitě bratři Antonín Váhala, Jiří Král, Lance Roberts, Marcus Denny, Radek Kolařík a Wesley Robinson. I ti se ve svých kázáních zaměřovali na různé aspekty evangelia.

O víkendu 11. – 13. února 2017 se v Kroměříži pod záštitou Českého biblického institutu a Didaska, z. s. konala konference, na niž přijelo více než 600 lidí z Čech, Slovenska, Polska, Rakouska i Německa. S organizací nám pomáhali bratři a sestry ze sborů BJB v Kroměříži, Kuřimi a Lovosicích. Do práce na přípravách

Český biblický institut oznámil účastníkům, že ve spolupráci s European Bible Training Center (EBTC) v Berlíně nabídne od příštího roku možnost získání titulu magistra (M. Div) v pastorální službě. Tento program bude probíhat v angličtině, na rozdíl od všech ostatních programů Českého biblického institutu, které nabízíme během školního roku v Kroměříži a které probíhají v češtině. Více o službě Českého biblického institutu se dozvíte na našich webových stránkách www.biblickyinstitut.cz.

Na této stránce také naleznete nahrávky z konference, které jsou volně přístupné ke zhlédnutí.

Mojmír Adámek

Obsah

Konferencia o evangeliu.....	2
Velká noc.....	3
Je dokonáno.....	4
Vyslobodenie	
Velikonoce.....	5
U kříže	
Velký podvod.....	6
Som k tebe nespravodlivý?.....	7
Dúfanlivosť.....	8
Čo robí našu misiu viero hodnou?	
Žijeme v pokoji.....	9
Obet.....	10
Pozitívna iniciatíva k osloboodeniu.....	11
Všechno napomáhá k dobrému	
Jožko Gabovič.....	12
On je vzkříšení i život	
Kristov kříž.....	13
Zaostrenie na cirkev	
Lekce odolnosti.....	14
Vystoupení kytaristy Rodrigo Rodrigueze v ČR	
Bůh mezi lidmi.....	15
Brat kazateľ Juraj Pribula.....	16
Spomienka	
na brata kazateľa Jukla Kremského.....	17
Poslušný do smrti	
Príbeh jednej fotografie - Modlitba.....	18
Inzercia	
Redakční oznamy	
VOŠ DORKAS.....	19
Nabídka produkce televizních pořadů	
o Izraeli	
HOPE FOR KIDS - Nádej pre deti Nepálu	
E. Bohmerová: Postoj... veľkonočná chvíľa..20	

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR
a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, V. Pospišil,
E. Pribulová, L. Podobná

Grafická konцепcia časopisu: Ján Bogero

Jazyková a redakčná úprava:

J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súlovská 2, 82105 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza desaťkrát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok
(cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, pravopredplatiteľia
majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na
poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci:
5,6 € za kus a rok

Odberatelia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku
37,-Kč) + poštovné, pravopredplatiteľia majú počas celého roka
zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné
- zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 25,-
poštovné za kus a rok.

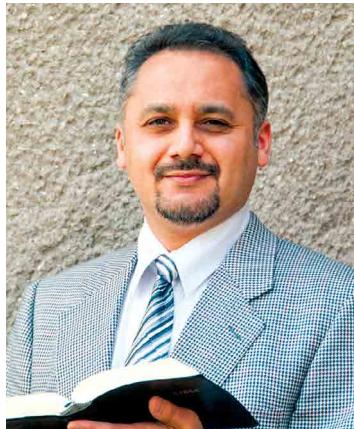
Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky
napísť meno odberatela. Var. symbol: 888, ČR: Česká
spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis
Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská
republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:
GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,
SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolice 14,
140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súlovská 2, 82105 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 4/2017: 14. 3. 2017

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Nick Lica

Velikonoce - jak české, tak slovenské slovo, obsahuje v sobě slovo noc. Slovensky to zní ještě precízněji, že u tohoto velkého svátku šlo hlavně o noc, která byla velká.

Když pátráme po vzniku tohoto svátku v Bibli, tak se dozvídáme, že Velikonoce vznikly právě při vyjítí izraelského národa z Egypta. Vše se odehrálo v noci.

Ta noc byla proto památná, veliká a jedinečná pro Boží lid. Bůh koná někdy své velké činy v noci. Ne před zrakem všech diváků ve dne, ale v noci. Noc je obvykle část dne bez světla, a právě proto noc symbolizuje moc zlého.

Noc je ztotožněna se strachem a hrůzou, protože nevidíme. Bůh ale i v noci koná své dílo. Například oznámení pastýřům, že se narodil Kristus Pán, se událo v noci.

Vzkříšení Krista se odehrálo také bez diváků v noci. A jeho druhý příchod je často v Bibli znázorněn, že nastane v noci, kdy to nikdo

nečeká. Noc má své obrazy v Bibli. Noc je symbolem hříchu, temnoty, vlády satana a čas nepřítele. Proto Kristovo zrazení se odehrálo v noci.

At je noc temná jak chce, přesto Bůh jedná v noci. Jedná právě, když to nečekáme. Jedná, když to nikdo nevidí, a své nejúžasnejší skutky koná v noci. Jako by nechtěl

Velká noc

diváky, jako by nám chtěl říct, „Neboj se! Já vládnu i v noci!“ Onvládne a je Pán, i když se my bojíme a nevíme si rady. On je s námi i v „nocích“ našeho života. Po stvoření, vysvobození Izraele z Egypta bylo největším dílem, které Bůh udělal ve Starém zákoně.

Izrael byl v Egyptě 430 let. Ex 1, 14 nám poví, jak se tam měli: „Ztrpčovali jim život tvrdou otročinou při výrobě cihel a všelijakou prací na poli. Všechnu otročinu, kterou na ně uvalili, jim ještě ztěžovali surovostí.“ Pochopitelně, že volali k Bohu

a čekali na vysvobození. Bůh ale přinesl do jejich života jednu noc, která byla odlišná od všech nocí, které doposud zažili. Ta noc byla skutečně veliká. Proč? Protože nedůstojný život Izraelitů se v té noci změnil navždy. Stojí za to se zeptat a zamyslet se nad otázkou: „Jaká noc to byla?“

Byla to noc vysvobození

Izrael byl vysvobozen od svých otrokářů a zažil poprvé svobodu. Izrael té noci byl vysvobozen od surovosti, otrokářské práce, těžkého údělu, který měli. Izrael byl vysvobozen od života v otroctví bez práva na důstojný život, na svobodu a na možnost vyznání a praktikování své víry v Bohu.

Bůh v tu noc učinil přítrž domu otroctví s jeho pýchou, sobectvím a tvrdohlavostí. Bůh v té noci vysvobodil lid, který by sám nikdy nemohl být svobodný. Vysvobodil Izraele v tu noc z mentality poraženosti, z pocitu méněcennosti a otrocké jho rozdrtl na padrt. Byli konečně svobodní!

Byla to noc soudu

V té noci, která nenasvědčovala, že bude jiná než ostatní, Bůh se rozhodl soudit Egypt. A jeho soudy jsou spravedlivé (Ž 119, 75). V té slavné noci Bůh soudil egyptská božstva (Nu 33, 4), faraona a jeho vojsko (Ex 15, 4). V té noci Bůh soudil pýchu Egypta, jeho zlé plány a učinil konec nespravedlnosti, utrpení a násilí páchaného na Božím lidu. Byl to soud nad hříchem, svévolí a zlem.

Byla to noc křiku

V noci, která měla přinést odpočinek svévolníkům, náhle je probudil křik. Spánek byl narušen velikým křikem smrti (Ex 11, 4-6). Takový křik Egypt nezažil, „kterého neby-

*On nám dobyl větší
vysvobození než z Egypta
- vysvobodil nás
z moci hříchu.*

Téma – Velká noc

Io a už nebude“ (Ex 11, 6). Tento křik přinášel bolest nad ztrátou prvorzených. Neobyklá noc, těžká a velmi tragická noc pro Egyptany. Noc, kterou nikdy nečekali. Boží soudy je trefily přímo do srdce, které bylo pyšné a zatvrzelo. Byla to noc, kdy poprvé Egypt křičel a Izrael mlčel. Kolik nocí předtím to však bylo obrácené? Tato noc ale změnila úděl Božího lidu. Byla to noc bdění pro Hospodina (Ex 12, 42).

V této noci museli Izraelité splnit doslova všechny detaily, které jim Bůh přikázal ohledně způsobu slavení hodu beránka (Ex 12, 50). Nikdo neměl spát, protože Hospodin procházel Egyptskou zemí a všecko prvorzené v egyptské zemi pobíjel od lidí až po dobytek (Ex 12, 12). Izrael měl za úkol držet stráž, jist beránka a bdít, neboť Hospodin měl konat své velkolepé dílo vysvobození právě té noci. Byla to památná noc.

Tuto noc si měli připomínat napořád (Ex 12, 14) v dalších generacích a měli mít prvního a sedmého dne bohoslužebné shromáždění, a v těchto dnech neměli pracovat (Ex 12, 16).

Tato noc nám dnes připomíná, že Kristus, Boží beránek, obětoval svůj život jako výkupné za naše hřichy.

Tehdy se zatmělo slunce a nastala noc na chvíli ve dne.

ON nám dobyl větší vysvobození než z Egypta - vysvobodil nás z moci hřichů. Kristus nám vydobyl větší vítězství nad větším královstvím, než byl Egypt - vysvobodil nás z království tmy, noci, temnoty a smrti.

Proto na památku jeho utrpení slavíme jeho památku a každou neděli si připomínáme, že On porazil noc a udělal z nás syny světla a syny dne (1 Tes 5, 5).

Poselství Velikonoc zní: Kristus porazil noc, abychom žili jako děti světla.

Efezským 5, 9: „**Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda.**“

Je dokonáno

Období mezi Vánocemi a Velikonocemi je velmi krátké. Trvá asi tři měsíce nebo trochu déle – jeden měsíc představuje jedno desetiletí života Pána Ježíše před vystoupením na veřejnost. Zhlédli jsme dvanáctiletého Ježíše v chrámu ve vážné diskusi se staršími. Potom nám Lukáš podává zprávu:

„Ježíš zatím rostl a byl čím dál moudřejší a milejší Bohu i lidem“ (Lk 2, 52).

Po dosažení 30 let je uveden do veřejné služby prohlášením Jana Křtitele: „**Hle, Beránek Boží, který snímá hřich světa**“ (J 1, 29).

Evangelia tuto službu některými detaily popisují, avšak každé z nich se záměrně soustředí na Jeruzalém a Kalvárii a nepřiměřenou část věnuje poslednímu týdnu Ježíšova života, jeho konci a následnému dění. Naše pozornost se zde nesoustředí tak na tragický konec velkého člověka, jehož život byl ukončen dříve, než mohlo být jeho poslání dokončeno, ale spíše na pravou příčinu a naplnění poslání. Lukáš to uvádí do souvislosti s Kázáním na hoře, kde se Ježíš modlil:

„...Zatímco se modlil, změnil se vzhled jeho tváře, jeho oděv zblel a rozzařil se. A hle, mluvili s ním dva muži. Byli to Mojžíš a Eliáš, kteří se ukázali ve slávě a mluvili o jeho odchodu, k němuž mělo dojít v Jeruzalémě“ (Lk 9, 29-31 Bible 21).

Na kříži, těsně před tím, než zemřel, Ježíš vyslovil: „**Je dokonáno.**“

Neznamenalo to porážku, ale prohlášení o ukončení poslání. Prázdný hrob byl o tři dny později výsměchem všem pokusům Ježíše zastavit, spoutat, odstranit.

Velikonoce předurčují báječnou obnovenou zem. Ježíš byl pověšen na kříž, ale na dřevě zůstaly přibity pouze naše hřichy. „*Sestup!*“, posmíval se dav umírajícímu Spasiteli.

A On sestoupil, ale až po dokonání plánu spasení, kvůli kterému přišel.

Žije! Každá jarní květinka prodírající se tvrdou, chladnou půdou je toho svědkem, zatímco hlas našeho vzkříšeného Pána k nám volá:

„Hle, zima už skončila... Kvítí se ukazuje po zemi, čas prozpěvování je tu... Fíkovník nasypil své plody mízou, révový květ svou vůni vydává. Vstaň, lásko má, má překrásná, a pojď!“ (Píseň písni 2, 11-13).

Jak mocný a obdivuhodný je náš Spasitel. Nechť vás Velikonoce znovu okouzlí Jeho láskou.

*Stan Mantle, Prezident Československé konvence baptistů USA a Kanady
Přeložila Nataša Laurincová*

Vyslobodenie

Veľká noc je najväčším kresťanským sviatkom, pretože vzkriesenie Pána Ježíša Krista zmenilo svet. Zmenilo životy nespocetného množstva ľudí, medzi ktoré patrí aj môj. Kedysi som bol smutným samotárom, zameraným iba na seba. Z tohto duchovného väzenia som pozoroval svet okolo mňa. Božie slovo to opisuje nasledovne: „Viem, že moja stará hriešna povaha je celkom skazená. **Aj by som chcel robiť dobré, ale nevládzem**“ (Rim 7,1 8). Až prišla chvíľa, keď som sa rozhodol pre Pána Ježíša Krista. Vtedy som pryčkrát pocítil veľkú radosť z odpustenia hriechov a pocítil voňavý závan „čerstvého vzduchu slobody“ od starej hriešnej prirodzenosti. Táto tajomná vyslobodzujúca moc sa prejavuje iba vďaka obeti Božieho Baránka na križi

a Jeho slávnemu vzkriesieniu. V 1. Liste Korintánom 15, 21 – 22 čítame: „Na počiatku dejin človek svoju neposlusnosťou zavinil, že sa ľudstvo dostalo pod vládu smrti. Kristus, predobraz nového človeka, túto vládu smrti zase zlomil. My sme od svojich predkov zdedili smrť ako nevyhnutný údel; kto však prijme za svoj Kristov život, bude mať účasť aj na vzkriesení z mŕtvych.“ Zmŕtvychvstanie je nadprirodzená udalosť, ktorá vyžaduje vieru. Zároveň je veľmi spoloahlivo dokázaná.

1. Apoštol Pavol hovorí, že keby nebolo vzkriesenia, naša viera by bola márna (1Kor 15, 14). To znamená, že kresťanstvo by vôbec nevzniklo. Avšak aj po mnohých stáročiach cirkev Pána Ježíša Krista existuje a po celom svete vzrástá. 2. Ukrižovanie Pána Ježíša bolo pre mno-

Velikonoce

hých hrôzostrašnou katastrofou, najmä pre Jeho učeníkov. Boli plní strachu, celkom bezradní a bez nádeje. Iba osobné stretnutie so vzkrieseným Majstrom ich znova postavilo na nohy. Potom po zoslaní Svätého Ducha sa stali mocnými svedkami vzkriesenia Ježiša Krista, ktorí boli dokonca hotoví podstúpiť aj mučeniecku smrť.

3. Okrem učeníkov bolo ešte mnoho ďalších očitých svedkov. V 1. liste Korintským 15, 6 čítame, že: „Neskôr ho videlo više păťsto svedkov spoločne.“

4. Nepriatelia o vzkriesení mlčali, lebo túto pravdu nemohli vyvrátiť.

5. Prázdný hrob, prienik cez rímsku stráž, autoritu pečate, a neobýajne veľký kameň je z ľudského hľadiska nepredstaviteľné.

6. Najväčším dôkazom pre nás sú však naše osobné skúsenosti s Božou mocou všade tam, kde naše sily už nestacia. Velikonočná zvest hovorí, že „Boh nám daroval nový život prameniaci z Krista, a tým aj schopnosť konáť dobro, ktoré od nás právom očakáva“ (Ef 2, 10). Tento nový život sa vyznačuje vnútornou kvalitou charakteru. Vyžaruje lásku, radosť, pokoj, trpečlosť, láskavosť, dobrotu, vernosť, nežnosť, sebaovládanie (Gal 5, 22). Ide o lásku vyjadrenú gréckym slovom agapé. Je to láska, ktorá je ochotná prinášať pre druhého aj obete. Pozostáva z pravdy, spravodlivosti a milosti. Vyslobodenie z moci hriechu a smrti potrebujeme všetci. Ako jednotlivci, tak aj celý národ, ktorý, pretože sa vzdialil od Boha, teraz žiaľ zažíva morálne spustošenie a duchovný chaos. Vnútorný rozklad je už celkom zjavný a vonkajší je len otázkou času. Jedinou nádejou je Vzkriesený Boží Syn, ktorý povedal: „Je mi daná všetka moc na nebi aj na zemi. Preto chodte a získavajte mi nasledovníkov zo všetkých národov a krstite ich v mene Otca, i Syna i Ducha Svätého. A učte ich, aby zachovávali všetko, čo som vám prikázal. Spoliehajte sa na to, že ja som vždy s vami, až do konca sveta“ (Mat 28, 18 – 20). **To je nádherná cesta ku skutočnej slobode.**

Lubomír Počai

Velikonoce ukazují na Boží spásné dílo. Velikonoce - v Izraeli PASCHA, jsou svátky. Pôvodne se nejednalo o svátky, ale o dílo, ktoré je v očekávaní Božího lidu a toto očekávaní zde je od starodávna. Ve skutečnosti je to očekávaní na Boží soud. Ten byl vyřknut vzápäti s lidským hřichem. Soud není vynesen nad človekem, ale nad tím, kdo človeka přivedl k neposlušnosti - nad hadem. Příjde doba, kdy Pán Bůh a satan budou zápolit o človeka. To znamená, že človek má nevyčíslitelnou hodnotu. Jeho cena se nevyrovnaná ničemu, co na světě existuje.

Pro Pána Boha není nic dražšího nad človeka, byť to byl i ten nejposlednejší človek. Boží hodnocení člověka a lidské hodnocení se nedá k ničemu přirovnat. Kdepak to vidíme, na kom to vidíme? Před námi je kříž, který nese TEN, kdo na něm bude křížován. Tu si připomeňme soud vynesený nad hadem: „**Ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu**“ (Gn 3, 15). Kdo bude silnější? To se ukázalo na kříži na vrcholu Golgoty. Tady vyvrholil zápas o člověka mezi Bohem a starým hadem-satanem.

Boží Beránek netrpěl za sebe, byl bez vady na duchu, ale na jeho těle byla vada, největší vada, jakou kdy člověk na sobě nesl.

Byl vysmíván, zlořečen a kolik jen bylo na jeho těle ran od bičování římskými vojáky i zpod trnové koruny kolik jen teklo krve!

„**Neměl vzhled ani důstojnost. Byl tak nevzhledný, kde kdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi jako ten, před nímž si člověk skryje tvář**“ (Iz 53, 2-3).

Tak vypadal ten narozený v Betlémě. Na Něm vidíme sebe, svou bolest, svou vinu, svou smrt, ale i vítězství – ne však své vítězství. Na Něm vidíme to, co Pán Bůh o Něm řekl skrze proroky, na Něm se všechno naplnilo.

Soud nad hadem-satanem byl vykonán. Za člověka byl dán Beránek se vším, co se vyžadovalo od obětovaného beránka. Možná, že ten, kdo vedl beránka do chrámu na oběť, litoval svého beránka, hladil ho. Jinak to bylo s Beránkem, ktorý byl obětován za všechno lidstvo, mnozí se mu posmívali a volali: „Ukřížuj ho, ukřížuj ho.“ „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naši bolest na sebe vzal, kvôli našim hřichom trpěl, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokročen.“

Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, mučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jme uzdravení (Iz 53, 4-5). Ale nezůstalo jenom při tom. Smrt, utrpení skončily, nastal den třetí, den vítězství!

Smrtí a vzkříšením nastal nový počátek, nový věk! Pánu Bohu patří naše chvála, čest za tak slavné dílo, které toho Beránka provázelo od narození až po poslední vteřinu na kříži. Zástupy lidí stojící podél cesty, i lid, dívající se u kříže na toho Ukřížovaného, byli přesvědčeni, že křížem již vše končí, že už jim nebude Král Izraele stát v cestě, ale ani učedníci nepočítali s třetím dnem a prázdným hrobem. Třetího dne, když se hrob otevřel, ženy se setkaly s tím Ukřížovaným a byly posланé k učedníkům se zprávou, že Pán žije. Ale učedníci o tom pochybovali. Většina lidstva dodnes pochybuje o třetím dni, o dni prázdného hrobu. Ten Ukřížovaný žije! V boji se starým hadem-satanem zápas vyhrál. ON, Beránek Boží, se stal vítězem nad smrtí, satanem a peklem! Pro ty, kteří v Něho věřili, otevřel bránu do nebe. Slavnější den již nemůžeme čekat. Čekáme jen ten den, který přijde a to, co bylo Pánem Bohem započato i vykonáno na kříži!

Vlastimil Pospíšil

U kříže

Drahý můj Jezu, Tys v oběť dal sebe,
Tvoji obětí jsem spatřil nebe!

Na Tvůj hledím kříž a žasnu,
jak velikou jsi nesl moji vinu,
co jsi musel za mne vytrpět,
v mukách a bolesti se chvět!

Ty svatý, svatý, svatý,
za můj hřich byl jsi proklatý.
V mukách, bolestech umíral,
v třetí den slavně jsi z mrtvých vstal!

Bolest a smrt jsi podstoupil,
kalich hořkosti pil,
bys věčně kraloval!
Tys od věků nebes Král.

Sám sebe jsem se lekl,
když u kříže jsem klekl,
kolik na mně vězí hřichu, vin!
A ten můj hřich smazal Boží Syn!

To dílo kříže nikdy nepřehlédnu,
do prázdného hrobu i já nahlédnu.
Nic většího na zemi není,
dílo kříže dodnes lidi mění,
dodnes přináší lidem naději,
i těm, kteří nejistotou, bolesti se chvějí.

Vlastimil Pospíšil

Velký podvod

Milí přátelé, těžko se mi vypráví, jak jsem se nechal podvést, a navíc jsem v tom klamu žil skoro 25 let.

Měl jsem krásné dětství, hodné rodiče, kteří mne vedli k tomu, abych byl slušný, dobrý člověk a měl úctu k lidem. Jako všechny děti, jsem si tuto výsadu neuvědomoval, bral jsem to jako samozřejmost.

Po otci se jmenuji Kalman, je mi 37 let. Mám dvě sestry, Žanetu, lvetu a maminka se jmenuje Marie. Když mi bylo dvanáct let, přestěhovali jsme se v Brně z Bystrce na ulici Bratislavskou, kde jsem se brzy octl na šikmě ploše. Seznámil jsem se s partou kluků a místo učení jsem měl v hlavě, jak se dostanu za nimi na ulici. Oni kouřili cigarety, tak já to zkousil taky a ve třinácti jsem začal kouřit trávu. Kromě toho, že jsem chtěl do party zapadnout, žil jsem ještě v jednom velkém omylu. Myslel jsem si, že drogy ze mne udělají dobrého hudebníka, že v nich je inspirace a hudební dovednost. Od malíčka jsem měl rád muziku a chtěl jsem být dobrý hudebník. Dokonce ve spánku se mi zdálo, že vystupuji na koncertech. Při rodinných oslavách můj bratranc Pavel hrál a všichni zpívali. My děti jsme ho odmalička obdivovaly.

Dali jsme si dopředu židlíčky a byli jsme jako na koncertě. Můj omyl, marihuana a parta, mi postupně úplně zatemnil rozum, že jsem se stal nezodpovědný k sobě i okolí. Bylo mi 15 let a měl jsem první dítě Davídka. Dnes ho mám velice rád, ale tehdy mi nic neříkal.

Žil jsem pro svoji trávu. Ta mi už nestačila, dostal jsem se k pervitinu. Občas. Ne každý den. Hledal jsem v tom muziku, dokonalost, ale také klid. Už jsem drogu potřeboval.

Konečně to přišlo

Jednou jsem byl pozván do zkušebny a poprvé jsem si se skupinou zahrál a zazpíval. Brzy jsem s nimi navícoval i vystupoval tak, jak jsem o tom snil. Bez té trávy jsem však neměl náladu fungovat.

Ale jak jsem ji vzal, tak se mi „rozsvítilo“ a mohl jsem fungovat. Žil jsem jen pro hudbu, proto jsem nic a nikoho jiného neviděl, neslyšel, ani moji ženu a dítě. Tak to se mnou šlo do 26 roků. A pak se stalo v mém životě to nejhorší. Jako smyslu zbavený jsem přešel na heroin.

Vůbec jsem si neuvědomoval, do čeho jdu, miloval jsem to, jako své rodiče. Ale po dvou měsících jsem měl bolesti, bylo mi špatně, nemohl jsem chodit. Kamarád mně vysvětlil, že jsou to abstáky. Z těch abstáků jsem dostal takový strach, že mě ani nenapadlo s tím přestat. Tento stav se stupňoval. Měl jsem manželku a již čtyři děti, ale droga mně vzala cit k rodině. Přišel jsem domů, děti na mně mluvily, chtěly si se mnou hrát, ale já jsem je nevnímal. Viděl jsem jen tu drogu, která mi už brala i tu hudbu, kterou jsem měl tak rád. Už jsem nebyl schopen hrát ani zpívat.

Cesta do pekla

Tři roky s heroinem se už nedaly utajit. Byl jsem úplně někdo jiný a navíc bez peněz - droga každý den vezme dva a půl tisíce. Proto jsem začal krást. Manželka to se mnou trpěla, i děti musely vědět, co dělám. Za krádeže na heroin následovalo vězení dva roky. Z kriminálu jsem měl velký strach, nevěděl jsem, co mě tam čeká. Do nastoupení

trestu jsem se strachy budil, bylo mi špatně, zároveň i z toho, co ze mne droga udělala. Z trestu jsem se vrátil za devatenáct měsíců, ale jen dva měsíce jsem měl klid, pak to začalo nanovo. Jednou jsem si sbalil věci, nechal jsem těhotnou manželku, vůbec mě to nezajímalo. Děti brečely, „tati, co děláš,“ ale já jsem tu drogu, tak miloval, že jsem nic neviděl. Opět jsem byl bez prostředků a začal jsem krást. Opět čekal kriminál, ale už jsem se tak nebál. Tentokrát jsem si odseděl tři roky. Ale i v kriminálu jsem bral drogy, takže když mě propustili, byl jsem na tom stejně.

Moje maminka s rodinou mi na uvítanou připravili hostinu, těšili se na mě, že budu jiný. Manželka se ke mně vrátila, ale já jsem to všechno nevnímal, myslел jsem na heroin. Děti mně vyrrostly, ani nevím jak. Jedenomu je dvacet, druhému osmnáct, třetímu dvanáct, holce je deset, Erikovi pět. Děkuji Bohu, že se ke mně neobrátily zády.

Síla modlitby

Moji věřící příbuzní a přátelé se za mě začali modlit. Asi proto jsem si konečně začal uvědomovat, že to není život. Přiznal jsem se manželce, jak to se mnou je, a nastoupil jsem na substituční léčbu. Dva roky jsem se úspěšně léčil.

S manželkou jsme si našli byt v Komárově, věnoval jsem se dětem, chodil do práce. Pak ale zase na mě přišla ta tma, šel jsem si kupit heroin a dal jsem jej nitrožilně. Nic jsem necítil, tak jsem si dal ještě metadon, také nitrožilně a na to silné opiátové prášky. Najednou se mi zatmělo v očích a zkolaboval jsem. Měl jsem pocit, že umíram, opouštím tělo. Dodnes nevím, jak jsem se dostal domů. Manželka mi okamžitě zavolala sanitku a ta hned přijela. Velice jsem se lekl, když jsem se probudil v nemocnici napojený na přístroje. Tam mě také napadla spásná myšlenka: Z tohoto tě může vysvobodit jenom

Bůh. Bylo to silné. Prosil jsem Boha o pomoc, brečel jsem. Přišel jsem z nemocnice domů a srdce mně řeklo, běž k bratranci Pavlovi. Kdykoliv jsme se náhodou potkali, vždy říkal, jen Ježíš ti pomůže. Navštívil jsem jej a s upřímnou lítostí jsem mu řekl, že už tak dál žít nechci. Přišel i pastor Igor a na modlitbě jsem pozval Pána Ježíše do svého života. V tu chvíli mě zalil hřejivý pocit lásky. Něco takového jsem ještě nezažil. Děkuji milostivému Bohu, že i mně přijal - mně, vlastní vinou zdeptaného člověka.

Chodil jsem do sboru, modlil jsem se, cítil jsem, že se měním, ale přesto jsem si jednou dal. V tu chvíli jako by do mě vrazil šíp.

Cítil jsem se hrozně špinavý. V tu chvíli jsem prosil Boha za odpusťení, velmi mne to trápilo. Místo do sboru jsem se schoval v bráni, brečel jsem a netroufal jsem si do sboru vejít. Styděl jsem se. Konečně jsem na Cejlu potkal Květu, moji sestru v Kristu. Jsem jí velice vděčný, že mě přivedla zpátky k Bohu a mezi věřící bratry a sestry. V tu chvíli jsem pocítil pokoj a věděl jsem, že Bůh je v mém srdci, že je moje záchrana. Velice si vážím mé manželky a dětí. Každou chvíli na ně myslím.

Maličkosti, kterých jsem si nevšímal, jsou pro mě vzácné.

Vím, že Ježíš ve mně působí nový život. Nemám slov, jak Mu poděkovat. Denně se modlím, ať mně drží pevně ve své ruce.

Věřím, že k sobě přiveze i moji rodinu a příbuzné, protože tu pravou radost, pokoj a inspiraci k hudbě dá jediné Ježíš Kristus. Teď vím, že jedině On dá šťastný život, protože nás má rád.

Připravila Libuše Ranšová, BJB Brno

Som k tebe nespravodlivý?

V roku 2017 sa kresťania modlia za Filipíny. Bohoslužbu Svetového dňa modlitieb pripravili ženy z Filipín a za jej ústrednú tému si zvolili príbeh z Matúšovho evanjelia (20, 1 – 16) o robotníkoch vo vinici (20, 1 – 16).

Filipíny sú skutočne ďaleko. Časový posun je plus sedem hodín. Piatok podvečer, v čase, keď my na Slovensku slávime Svetový deň modlitieb, je na Filipínoch už sobota, 4. marca. Je po polnoci. Väčšina obyvateľov spí. Je veľmi pravdepodobné, že ulicami hlavného mesta Manila sa na motorkách k istému domu blíži skupina zamaskovaných mužov. Vnknú neoprávnene do domu, zaznie niekoľko výstrelov a výsledkom je mŕtvy človek, ktorého vynesú na ulicu a k jeho mŕtvemu telu pridajú cedulku: „Drogový díler“ alebo „Nebud’ závislý ako on.“

Takéto akcie sa konajú už vyše pol roka pod záštitou nového prezidenta Rodriga Duterteho. Je prezidentom od júla 2016.

Za pol roka jeho prezidentovania bolo zabitych okolo šesťtisíc drogových dílerov. Bez súdu. Stačí podozrenie. Vo svojej prezidentskej kampani vylásil:

„Dokiaľ nebude zabýť posledný výrobca drog, budeme pokračovať. Zabudnite na zákony o ľudských právach.“

Priznal sa, že zabíjal aj on sám. „Iba aby som ukázal, že keď to môžem urobiť ja, môžu aj oni – policajti. Jazdil som ulicami svojho rodného mesta na veľkej motorke, sám som hliadkoval. Vyhľadával som konfrontácie, aby som mohol zabíjať.“

Policajný prezident Dela Rosa vyzýva na videu svojich spoluobčanov: „Zabite svojich dílerov.“ Prezident Duterte radí policajtom takto: „Ak podozrivý vytiahne zbraň, zabite ho. Ak nie, aj tak ho zabite.“

Stačí podozrenie.

Organizácia Spojených národov je zhrozená počínaním Duterteho. Svetové organizácie venujúce sa ľudským právam písia, že vrahedné komandá vražia aj mladistvých pod štrnásť rokov.

Vo svojej krajine má Duterte podporu väčšiny obyvateľov.

Filipíny majú sto miliónov obyvateľov, z toho 70 % sa hlási ku katolíckej viere a tri percentá tvoria drogovo závislí.

Do roku 1986 vládol diktátor Ferdinand Marcos. Jeho diktatúru zvrhlo demokratické hnutie, na čele ktorého stala Corazon Aquinová. Aquinová bola potom šesť rokov prezidentkou. Bola prvou ženou v podobnej funkcií v celej Ázii. Mala obrovskú popularitu. Nepodarilo sa jej však uskutočniť potrebné reformy v sociálnej a ekonomickej oblasti. Na čele súčasnej opozície proti Dutertemu je senátorka Leila de Limová. Je to bývalá ministerka spravodlivosti. Aj vďaka nej bol schválený zákon o právach pracovníkov v domácnosti. Posledných šesť rokov pred Dutertom bol prezidentom syn Corazon Aquinovej. Filipíny vo svojej história zažili len

30 rokov demokracie. S neúspešným koncom. Polnohospodárska reforma postupuje pomaly. Od Edity, ktorej dom zničil tajfún Haiyan, sa dozvedáme, že vládny program obnovy je veľmi pomalý a to napriek finančnej pomoci zo zahraničia. A nový prezident vládne – jemne povedané – veľmi neštandardne, pričom má podporu väčšiny. Možno hovoríme privela o tých, ktorí sú na čele krajiny. Lenže zákony, ktorí tvoria, prijímajú alebo schvalujú tí „prví“, ovplyvňujú údel tých najchudobnejších, tých posledných.

Sirota Marilyn zažila v detstve veľa zlých vecí: Otec bil matku, matka ochorela a zomrela, otca zavraždili kvôli pozemkom. A ani netušíme, ako prežila detstvo od siedmich do pätnásťich rokov. Stretnutie so strednou vrstvou prinieslo ďalšie sklamanie, ďalšiu nespravodlivosť. Žena, ktorej robila slúžku, ju zdierala, nevyplácala jej mzdu, nakoniec ju krivo obvinila a nechala ju zatvoriť do väzenia.

Prvé stretnutie s porozumením, so spravodlivostou, s pravdom a dobrom prišlo v pobebe právnika, ktorý sa mohol oprieti o prijaté zákony a o organizáciu, ktorá ho zamestnala a umožnila mu pomáhať chudobným zdarma.

Vďaka Bohu za zmenu v živote Marilyn. Konečne kúsoček spravodlivosti po mnohej nespravodlivosti.

Pane, čo môžeme robiť my, aby bol tento svet spravodlivejší?

Čo máme robiť, aby bolo na svete viacero porozumenia, viac dobroty?

Na naše ľahké otázky odpovedá Pán Ježiš ľahkou hádankou o robotníkoch vo vinici. Čo rastie v záhrade nášho Tvorcu? Ovocie Ducha? Áno, naše cnosti rastú v Božej vinici. Sme povolaní k práci vo vinici, v ktorej rastíme my sami aj všetky naše vzťahy. V Božej vinici rastie naša láska k nám samým, k životu, k Bohu, k blízkym. Rastie tam radosť zo všedných dní, z našej tvorivosti, z Božej milosti. Rastie tam pokoj, ktorý nás učí riešiť konflikty, zhovievavosť k odlišnosti, všetko to, čo tvorí DÔSTOJNOSŤ nášho života. V súčasnom jazyku hovoríme skôr o hodnotách.

Ceníme si efektívnu komunikáciu, aktívne počúvanie, asertívitu, empatiu, toleranciu, prosociálnosť, sociálne cítenie.

V Božej Vinici náš Pán a Tvorca premieňa vodu našich životov na víno.

A aké sú naše pracovné nástroje?

Apoštol Pavol radí, že si máme bedrá opásť pravdou. Obliect si máme pancier spravodlivosti, na nohách máme mať topánky pohotové k hlásaniu evanjelia pokoja.

Aj štít viery je nám pomocou a ochranou pred šípmi zla. Hlavu si máme chrániť príbou spásy a v rukách máme meč Ducha, ktorým je Slovo Božie.

Hľa, ďalšia náročná hádanka. Možno sa dá jednoducho povedať, že máme využiť svoje schopnosti premýšľať, cítiť, tvoriť, rozhodovať sa, konať. Máme naplno rozvíjať a používať rozum, vôlu a cit a robiť všetko najlepšie, ako len vieme. A je výborné, ak sa môžeme opierať o zákony, organizácie, spoločenstvá, komunitu, priateľov, rodinu.

A čo je naším denárom? A načo ho použijeme? Denárom môžeme uhasiť nás Smäd po samotnom Bohu, po zmysle nášho bytia. Denár prináša odpustenie, novú naděj, vedomie hodnoty v Božích očiach.

Clovek stvorený na obraz Boží sa v Božej vinici premieňa, rastie na obraz Boží.

Niekto máme šťastie: narodili sme sa do rodín, kde nás od malička učia žiť dôstojne, s úctou a láskou k blízkym.

Ak nás chcú dobehnuť tí, čo sa narodili v rodinách so sociálnym znevýhodnením, majú smolu.

My budeme prí, oni budú poslední.

Vďaka Bohu za jeho radikálnu rovnosť, Za to, že On sám prináša milosť a odpustenie, nádej tým posledným skôr ako prým. A tých, čo si myslia, že sú prí, učí cnosti trpežlivosti.

A dodajme sebákriticky: Kto z nás si tráfne povedať, že má oprávnenie byť medzi prýmimi?

Je Boh ku mne spravodlivý? Je Boh k tebe spravodlivý?

Niekedy obviňujeme Boha tam, kde je prameňom nespravodlivosti naša ľahostajnosť a neochota vystúpiť z pohodlia a zápasíť za rast Dobra medzi nami.

Niekedy aj človeka niečo osvetí: dalo by sa urobiť to a to a bolo by to prínosom pre neho aj pre mňa. Ale ešte si to premyslím, ešte nemám odvahu. Alebo ma odradí kritika a nepochopenie silnejších.

A svetlo dobrej myšlienky slabne a tma pohodlia zvíťazí. A tam, kde by som mohla obviniť z nespravodlivosti seba, obviním niekoho iného, ale najjednoduchšie je obviníť Boha.

Pane, daj nám odvahu hľadať, ozvať sa, navrhovať zmeny zákonov.

Pane, prosím, daj mi odvahu vystúpiť z pohodlia, hľadať cesty spravodlivosti a kráčať nimi.

Jana Camara, Svetový deň modlitieb 2017

Dúfanlivost'

Toto som vám povedal, aby ste mali pokoj vo mne. Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, JA som premohol svet.

(J 16, 33)

Tieto slová povedal Pán Ježiš svojim učeníkom predtým, ako podstúpil zradu, súd, posmech, hanu, bičovanie, trňovú korunu a smrť na Golgotu. Takto ich vlastne pripravoval na život vo svete.

Na život bez Jeho telesnej prítomnosti. A tieto slová hovorí dnes mne, tebe a každému, kto Mu verí.

Lebo:
súženie – to je trápenie...
Môže to byť utrpenie – bolest...

Fyzické či psychické týranie...

Nedostatok alebo bieda...

Súženie – to je nadmerná starosť o život...

Sužovať nás môže telo, ale i duša...

Mnohokrát sa nadmieru a zbytočne sužujeme a zabúdame na zaslúbenia Pána Ježiša. On nám chce dať a dáva svoj pokoj.

A kto má tento pokoj,
ten sa nemusí báť ani biedy,
ani utrpenia,
ani núdze.

Nemusí mať zbytočné starosti o svoj život, ktoré ho pripravujú o pokoj či o spánok...

Nemusí sa báť, ako obstojí v prenasledovaní, v skúškach viery, lebo si je istý Jeho prítomnosťou a dôveruje, že On je nad všetkým a pomôže...

Viem,
ľahko sa o tom hovorí,
ale ľahšie žije...

Sme pokojní a dúfame v Noho, keď máme všetko, netrpíme núdzou, nie sme chorí, neprenasledujú nás, nebojíme sa o svoj život či o životy našich drahých...

Veríme, že On je Vítaz Golgoty i tmavého hrobu. Veríme, že nás miluje.

Veríme, že je s nami.

Veríme, že nám pripravuje miesta v nebesiach.

Ale... pýtam sa:

Máme dúfanlivosť
v dňoch života, keď... ???

Spoliehame sa na Pána v každej situácii?

A... akú dúfanlivosť mám ja?

Pane,

Ty jediný to vieš,

a preto prosím:

„čo nemám – to doplň,
keď sa bojím – Ty daj silu,
a pomôž mi v každom čase
dôverovať Tvojim zaslúbeniam.

Ty sám, Pane,
mi, prosím, daj
vždy veriť, dúfať, nemať strach!“

Jarka Rečníková

Naša misia – teda poslanie tu na zemi – je daná príkazom Pána Ježiša:

„Chodte teda a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch a krstite ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“ (Mt 28, 19 – 20).

Vedomie, že sme tu na misii – to je ten prvý, dôležitý faktor jej dôveryhodnosti. Tým prým a základným predpokladom pre autentickosť našej misie je vedomie, že sme tu na misii, že sme vyslancami, že sme tu cudzincami z iného sveta, že tu nie sme doma a nie sme tu na veky, že naša skutočná vlast je v nebesiach, kam smerujeme. Hľadal som v Božom Slove text, ktorý by vystihoval túto našu pozíciu a hovoril o tom, ako žiť viero-hodne na misii medzi ľudmi na tomto svete. Jeden z takýchto textov je Slovo zapísané v **1Pt 2, 11 – 12** a ďalej až po verš **21**. „*Milovaní, pouzbudzujem vás ako cudzincov a pútnikov, aby ste sa zdržiavali telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši. Vaše správanie medzi pohanmi nech je vzorné, aby tí, čo vás teraz osočujú ako zločincov, videli vaše dobré skutky a v deň navštívenia za to oslavovali Boha.*“

Písmo nás na tento fakt upozorňuje na viacerých miestach, ale z vlastnej skúsenosti viem, že to neberiem dostatočne vážne, že na to zabúdam. Bez tohto jasného vedomia našej identity ako „nebeštanov“ a života v perspektíve večnej nebeskej vlasti, do ktorej smerujeme, asi vždy budeme mať problém s autenticitou našej misie, kedže v lepšom prípade budeme zabúdať, alebo v tom horšom budeme vedome či podvedome odmietať, že sme tu, počas nášho pozemského života, na misii. Výsledkom takého zabitia je „neautentický život“ zamenaný na „pozemské veci“, ako na to apoštol Pavol upozorňuje v liste kresťanom vo Filipis: „*Lebo mnohí, o ktorých som vám často hovoril a teraz aj s pláčom hovorím, žijú ako nepriatelia Kristovho kríza. Ich koniec je záhuba, ich bohom je brúcho, slávou hanba, lebo myslia iba na to, čo je pozemské. Ale naša vlast je v nebesiach, odkiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista*“ (F 3, 18 – 20).

Je to nevierohodný život v štýle „Vodu káže a víno pije“, možno v tomto prípade skôr opačne „Vino káže a vodu pije“, keď hovoríme o večnom živote, aké je to super, ako sa na to tešíme, aké je to dobré, ale nás život svedčí o tom, že tieto pozemské veci sú pre nás oveľa dôležitejšie, viac sa im venujeme, viac sa z nich radujeme a nakoniec viac o nich aj hovoríme, kým o večnosti rozmyšľame a hovoríme len z povinnosti. Je to viero-hodné? Znakov dôveryhodnosti je aj to, že misiu robíme nielen individuálne ako jednot-

Čo robí našu misiu viero-hodnou?

(**1Pt 2, 11 – 21**)

livci, ale ako kolektív – *spoločenstvo (telo Kristovo)*, že dokážeme spolupracovať a vzájomne žiť v spoločenstve. Samotná existencia skupiny kresťanov, v ktorej sa prejavuje jedinečná schopnosť milovať sa navzájom, je pre svet dôležitou správou (J 13, 35). Je svedectvom o pravdivosti nášho posolstva, že sme ľudia skutočne premenení, že Ježiš bol skutočne vyslaný Otcom (J 17,21) a že je nádej pre každého. Je potrebné, aby sme rozumeli, že sme tu vo svete kvôli svetu – jeho záchranie.

Ten tretí faktor dôveryhodnosti je zhrnutý v 12. verši – „vaše správanie medzi pohanmi nech je vzorné, aby tí, čo vás teraz osočujú ako zločincov, videli vaše dobré skutky a v deň navštívenia za to oslavovali Boha.“

Dalším faktorom vzorného správania sú dobré skutky – „*aby vidiac vaše dobré skutky, oslavovali Boha v deň navštívenia*“. Dobré skutky sú skutky praktickej pomoci vykonané nielen v dobrých, ale práve v ľahkých časoch, keď neveriaci ľudia okolo nás, ale možno aj my sami, sú „navštívení“ problémami. Poskytnúť nezíštnú pomoc uprostred ľahkostí, keď to nie je ľahké a prirodzené, byť dobrým a nesebeckým (podeliť sa o potravu, vodu, šaty, ale aj o svoj čas, hoci toho sám nemám prebytok) môže účinne podopriť naše predchádzajúce svedectvo a urobiť ho dôveryhodným.

To zároveň znamená, že vydávame svedectvo o Kristovi, hovoríme evanjelium aj slovami a dokazujeme svojimi skutkami pravdivosť, dôveryhodnosť našich slov. To, čo ľudia vidia, musí byť vysvetlené aj slovami (*„Ako však budú vzývať toho, v ktorého neuverili? Ako uveria v toho, o ktorom nepočuli? A ako počujú bez kazateľa?“*) – R 10, 14. Musíme o svojej viere hovoriť. Naše slová však musia byť pravdivé, dôveryhodné. Integrita, jednota našich slov a činov je nevyhnutou súčas-

tou dôveryhodnosti našej misie.

Ďalším spôsobom vzorného správania a predpokladom dôveryhodnosti je dodržiavanie zákonov štátu – „**poddaní budte kvôli Pánovi každému ľudskému zriadeniu**“. Naša misia je dôveryhodná, keď nie je ovplyvňovaná aktuálnou politickou situáciou, je nezávislá od vlády a politického zriadenia, funguje v každom zriadení a podriaďuje sa každej vláde, ktorá má Bohom stanovenú funkciu. Takto nezávislí dokážeme byť len vo vedomí toho, že nie sме celkom z tohto sveta, že naša skutočná vlast je inde.

Vedomie, že sме občania Božieho kráľovstva a Boží služobníci, nám dáva pravú, skutočnú slobodu, sme „**ako slobodní Boží služobníci**“ (v. 16), ktorí sú práve preto dôveryhodní, lebo svoju slobodu nezneužívajú na pomstu alebo vlastný zisk a ani na užívanie si žiadostí tela.

Sloboda od nevyhnutnosti páchať hriech, sloboda od seba, vlastných žiadostí, od závislostí, od vlády, od okolností je punacom dôveryhodnosti.

Naša misia nemôže byť dôveryhodná, keď nie je jasné, že s Bohom počítame ako s realitou, že o Ňom nielen hovoríme, ale Ho aj poslúchame a ctíme si Ho v realite každodenného života, že poznanie a napĺňanie Bozej vôle je pre nás prvoradé.

Nevyhnutnou súčasťou nášho vzorného správania sa medzi pohanmi a znakom našej dôveryhodnosti je úctivosť a autentická láska k ľudom (v. 17). Božia láska k ľudom je vyjadrená skrze nás, v našom úsilí o dobro iných bez ohľadu na to, ako sa oni správajú k nám. Existuje samozrejme súvislosť medzi láskou a službou. Ak

odpoviete na otázku: Čo môžem urobiť pre toho človeka? Je to aj odpoveď na to: Ako ho dokážem milovať? Náš prístup má byť podobný Kristovmu, len tak bude dôveryhodný. Dôveryhodnosť znamená prejavovať ľudom lásku, nie odsúdenie a byť pritom plný milosti a pravdy. Ak to všetko, čo je v tomto Slove doteď napísané, budeme žiť, tak budeme skutočne odlišní od ostatných ľudí, budeme naozaj „mimozemšťania“ a určite to vyvolá aj negatívne reakcie ľudí. Preto je možno najtažším znakom dôveryhodnosti našej misie ochota znášať aj nespravidlivé utrpenie a ochota priniesť aj obete pre naplnenie nášho poslania (v. 18 – 19). „Čo málo stojí, za nič nestojí,“ hovorí aj príslovie. Ak vydávame svedectvo o obeti a utrpení Kristovom kvôli nám, ale nie sме ochotní Ho v tom nasledovať, ako nám ľudia majú veriť?

Celé je to vlastne zhruňté v záverečnej výzve tohto odseku – sме povolaní k tomu, aby sme nasledovali Pána Ježiša

Krista svojím životom. Vtedy budeme dôveryhodní v našej misii na tomto svete medzi pohanmi.

Evanjelium, zvest o Pánovi Ježišovi Kristovi je v základe toho, čo máme robiť, našej misie, ale aby tá zvest bola pre iných ľudí autentická, dôveryhodná, tak to nemôže byť prečítaná teória, ale každodenná prax môjho života, Kristus, ktorý je viditeľný, počutelný, hmatateľný v mojom živote. Znamená to vtelit evanjelium do každodenného života, ktorý žijeme. Nás život sa musí podobáť životu Kristovmu.

*Spracoval: Ján Szőllős
(Príspevok bol prednesený na Konferencii BJB pre strednú generáciu v Osrlí 9.10. 2016)*

Žime v pokoji

Pretože ak sa nám aj dejú protivenstvá v živote, Boh to môže vždy použiť na svoju slávu a ľudom na spásu.

Priatelia, chceme prispieť osobným svedectvom, pre povzbudenie všetkým v týchto dňoch, ako Boh rád rieši veci v našom živote, keď s Ním úprimne počítame aj v náročných skúškach a v zápase o holú existenciu. Je to vzácná Božia milosť zažiť také veci, keď Boh je v akcii pre naše dobro a prospech a pre úžitok aj iným skrize nás.

Mám skúsenosť ešte zo študentských čias, že mi môj triedny profesor sústavne znepríjemňoval maturitný ročník pre moju vieri v Boha až natolko (bolo to za čias tvrdej protináboženskej komunistickej éry), že sa vyjadril pred celou triedou, že mi nedá zmaturovať, a naozaj sa to snažil naplniť. Len som netušil, že k tomu prispievam aj ja sám pokojom, ktorý som v živote prežíval odvtedy, ako som uveril v Pána Ježiša Krista.

Môj úžasný Boh, ktorému som začal úprimne veriť a dôverovať, mi pridal vzácnu skúsenosť, ktorá ešte viac posilnila moju mladú vieri. On sa postaral predivne o to, že svoje úmysly ten profesor nesplnil, nevedel ich naplniť, a ja som zmaturoval. Ked' sme sa po dvadsaťiacich rokoch od maturity stretli, celá trieda aj s ním, tak sme zažili milé chvíle. Veľmi ma prekvapil, keď mi v ten večer povedal: „Kedže si sedel v prvej lavici priamo predo mnou, často som sa na teba díval a tvoy pokoj ma veľmi dráždil, lebo ja som ho nemal, a tak som ho chcel rozbitiť. Mal som veľké problémy v rodine s manželkou, ktorej som pomohol vyštudovať vysokú školu, a ona namiesto vďačnosti stále len zneužívala moju lásku k nej. Zneužila všetko, čo sa dalo zneužiť, a skoro ma dostala na mizinu a psychiatriu. Bol som vtedy veľmi nešťastný a tvoj pokoj som mal v triede pred očami v prvej lavici, spojený s vierou v Boha. Natolko ma dráždil, že som ho chcel za každú cenu zničiť. Nepodarilo sa mi to a dnes už viem, že si mal niečo viac ako ja. Som už niekoľko rokov rozvedený a viem, aké je to tažké, keď sa k nám niekto správa nespravidlivo. Viem, že som sa zle voči tebe zachoval, a preto sa ti dnes ospravedlňujem za svoje konanie.“ Odpustenie bolo v mojom srdci už dávno predtým, ešte v časoch štúdia. Ale na to objatie s mojím triednym profesorom, ktorý ma chcel pred dvadsaťimi rokmi znemožniť pre pokoj a vieri v Boha v mojom srdci, tak na to sa nedá zabudnúť. Ale ani na to celé Božie dielo a skúsenosť, ktorú som v ten deň so svojou triedou a triednym profesorom zažil.

Bol to vtedy utrápený, ideologický odporca Boha a ja som v ten deň mal možnosť mu vyspať osobné svedectvo o mojom Spasiteľovi a o Božom pokoji, ktorý môžem prežívať len v Ňom. Boh sám mi vtedy pripravil jedinečnú príležitosť ako rozsievacovi „Dobrej správy“. Presne podľa slova Efezanom 2, 10: „Lebo sme jeho dielom, stvorení v Kristu Ježišovi nato, aby sme konali dobré skutky, ktoré Bôh vopred prihotobil, aby sme v nich chodili.“ Urobil som len to, čo mi môj úžasný Boh pripravil, a neviem, či aj vďaka tomu svedectvu sa raz tam u Pána nestretнемe, lebo o pár rokov nato môj profesor zomrel. Môžem len dúfať, že jeho srdce bolo vtedy pripravené prijať tú správu Evanjelia.

Peter Synovec

Obet'

„Mamíí!“ – prediera sa škrekot z detskej, cez chodbu, aby napokon uviazol v kuchyni. Krátke ticho po ľom neveští nič dobré. „Mamííí!“ – znie naliehavejšie, zarezávajúc sa do priestoru, teraz už aj duševného. „Áno, miláčik, už aj“ – ešte kaka, desiatu, čaj pre prípad, že by to kakao nechcel... „Mamáááá!“ – letí priestorom, teraz už ako strela, ktorej sa uhnúť nedá. „Do kelu... už letím!“ odvetí polohlasno, s pocitom ďalšej porázky. Cíti, ako práve minula svoj energetický potenciál, s ktorým si mala vystačiť celý deň – a to sa deň ešte len začína, pomyslí si. „Už som tu,“ vysloví už na chodbe, zmierňujúc tým trest za meškanie. „Tu som, miláčik, prepáč, mamma nestíha.“ „Už zase nestíha,“ dodá miláčik, len tak, ako suché konštatovanie každodennej rannej reality. No „mamíí“ na to už nereaguje, aspoň nie navonok, to by ju totiž stalo ďalší energetický výdaj, ale už z rezerv na zajtra. Ako to robia iní? – pýta sa sama seba. Nakoniec predsa len bude mať pravdu, hovorí si polohlasným tónom porazených, neviem šikovne žiť. Ako to zvykla hovoríť? Treba vedieť šikovne žiť, musíš sa viac snažiť... Ale ako došlaka, ako to, že iní sa ani tak strašne snažiť nemusia, a ja sa už tak strašne snažím, celý život sa len snažím, ale nikdy nie dosť... „Mamíí,“ vytrháva ju miláčik z tej nehybnej snejovej reality, „už som hladný.“ „Ideme, miláčik,“ spúšta znova ten zaseknutý film. „Máme kakao, rožok a masielko, ideme sa napačať, dobre? Taká som štastná, že ta mám, synček.“ A akoby potajme, privinie si jeho malé teličko k hrudi. A malý miláčik nechá mamíí, aby sa nasýtila.

„Zase som to nestihol,“ hovorí Peter smutným tónom večne porazených. „Prišiel som neskôr o sedem minút. Šéfka už na mňa zazerala, síce nič nepovedala, ale vidím jej to na očiach. Nikdy mi nič nedaruje, Fero minule prišiel pätnásť minút po siedmej a nič mu nepovedala. Keď ja prídem len pár minút po siedmej, už zazerá.

Nech robím čokoľvek, nikdy to nestačí. Keď aj odovzdávame projekt, pri mojom sa babre v takých detailoch, ktoré vôbec nie sú podstatné. Ja neviem, ako sa mám k nej správať, mám ju zotriť? Mohol by som to urobiť, viem o jej čachroch-machroch, stačilo by anonymné nahlásenie, a bolo by po nej, ale zatiaľ som to neurobil.“ Odmlčí sa a v tom tichu je cítiť, že to v skutočnosti nikdy urobiť nechcel, ale už len samotná tá myšlienka mu prináša úľavu. „Vstávam už o pol šiestej,“ pokračuje, vrátiac sa do našej spoločnej prítomnosti, „uvárim čajík, pustím Micku, potom jej dám granule, ona je veľmi zlatá, vždy sa mi podákuje, ona to vie oceniť. Potom postavím na kávu, Evka má rada, keď vstane a vo vzduchu cítiť vôňu kávy, no a musím rýchle do kúpeľky, lebo keď ju už Evka obsadí... Chápete,“ usmeje sa znenazdajky, „tak sa tam už nedostanem. A potom už musím do detskej, rýchlo malú zobudíť, inak by nestihla raňajky, a tie sú dôležité...“ Znovu sa pochŕúži do svojich spomienok. „Ja viem, že to robím kvôli nim, som rád, keď sú vysmiate, keď sú šťastné. Ony sú mojim šťastím. Žijem pre ne,“ hovorí s miernym úsmevom. A ja sa vzdalujem svojim myšlienкам, keď vidím jeho pokojnú radosť. Nebyť našej prítomnosti v terapeutice kancelárii, tak si poviem, šťastný muž, má pre čo a pre koho žiť. Jediné, čo mi bráni tej peknej ilúzii uveriť, je otázka, že čo tu teda hľadá? Však platí za komfort svojich žien, vrátane mačky Micky, svojím renomé na pracovisku. Pekné gesto, hovorími si, až to presahuje všetok egocentrický obraz o človeku. Niečo ako múdra, zmysluplná obet? Ako možno najvyššia spirituálna úroveň, hodná uznania. Otázkou však naďalej zostáva, prečo ho táto zmysluplnosť nenaplňa, a pomaly už ani neteší?

„Pod si sadnút, miláčik, pod jest pri stole. Dáš si s nami?“ – pýta sa manžela. „Naberiem ti?“ pýta sa bez toho, že by rátala s odpovedou. „Alebo máš chut' na niečo iné? Pod, miláčik, budeme papat. Tak nedáš si?“ Napokon vyrozumela, že nie, nebude s nimi jest. „Mamíí,“ zaznie klapka začiatku novej scény a definitívne ukončí legitimitu tej predošlej. „Už ti dávam, môj, prepáč, ja viem, si hladný,“ nahradí predchádzajúcu scénu novou realitou. „Som tu pre teba, a aj pre tatího,“ hovorí si skôr pre seba polohlasom, ospravedlňujúc seba, muža a možno aj syna.

„Peter, je zrejmé, ako veľmi vám na vašej rodine záleží. A je zjavne aj to, že prinášate obet za nich, len som si nie istý, či to naozaj chcete.“ „Ako to myslíte?“ odvetil vzápäť. „Myslím to tak, že keď sa pozrieťe na to, čo vám vaša obet prináša a čo prináša im, a budete sa nanovo a vedome rozhodovať žiť takýto život, tak či sa znova preň rozhodnete. „A čo mi to teda prináša?“ „To mi vy povedzte!“ vraciame mu

loptičku. „Tak ja neviem,“ odvetí, ale až teraz sa nad tým skutočne začína zamýšľať. „Čo mi to prináša, čo mi to prináša... no je toho veľa, to určite áno. Ale prináša mi to aj radosť, viem sa tešiť z ich radosti.“ „O tom nepochybujem, ale prináša vám to aj pravidelné meškania, pretaženosť, napätie. Chcete žiť v neustálom napäti?“ Jeho ticho je výrečnou odpovedou. „A čo to prináša im?“ pokračujem ďalej. „Im? Asi celkom veľkorysý komfort.“ „To áno, ale čo im tento komfort prináša?“ „Že si na to už zvykli, a možno to už berú ako samozrejmost.“ „A čo to s nimi robí?“ „Kazí ich to.“ „Kazí ich to, a vás to stojí veľa súl. Ako vám to znie?“ „No zle, nepáči sa mi to.“

„Mamíí, pod sa so mnou hrať!“ Ona neodpovedá, možno dostane iný, odlišný nápad. „Mamíí, pod sa so mnou hrať, prosím, prosím...!“ „A s tatím si nechceš zahráť?“ „Mamíí, pod sa so mnou hrať!“ znie do tretice. „No dobré,“ odpovedá napokon, so súhlasmom bez súhlasu. „Ale len chvíľku, dobre? Už som unavená.“ A púšťajú sa do hry s traktormi a nákladiakmi. Ona vrhne letmý pohľad na tatího, ktorý sa tvári, akoby sa ho to netýkalo. Asi to tak aj bude, už sa ho to až tak veľmi netýka. Ona to zvládne, áno, ona to zvláda, a to už koľko rokov.

„Peter, ako dlho takto fungujete vo vašom vzťahu?“ „Odjakživa,“ znie nezvyčajne pohotovo. „Vždy som sa snažil pomáhať, kde sa len dalo. Už aj doma som to tak robil, pomáhal som mame, keď som videl, koľko sa namáha. Otec to moc neriešil, nechával všetko na ňu, a tak som pomáhal ja. Mala toho dosť aj tak, všetko bola jej starosť.“ „A čo to prinášalo jej?“ „Bola vždy unaivená.“ „A čo to prinášalo vám s otcom?“ „No, zvykli sme si na to. Pamätám si, keď mi to zrazu došlo, že koľko sa za nás namáha.“ „Ako k tomu došlo?“ „Raz si ma posadila, už som mal asi šestnásť, sedemnásť. A tam sa mi vystažovala s placom, aká je neštastná, aká je z toho smutná, ako to strašne chcela inak.“ „Tiež sa veľmi snažila, a tiež ju to stálo veľa súl, a vás to kazilo, však?“ pýtam sa ho. „Presne tak,“ odpovedá, ale robí to už so zvláštnym smútkom v hlase. „A ako sme tam sedeli pri tom kuchynskom stole, po hodinách debaty, pláču a smútku, pozrela sa na mňa, dívala sa mi hlboko do očí, a vráví: Vieš, celý život som sa snažila slúžiť, robiť všetko, aby bolo dobre, uprednostňovať rodinu, vzdala som sa mnohých svojich vecí, len aby sme sa doma cítili dobre, a predsa sme sa nakoľo nie dobre necítili. To, že som sa ja sama necítila dobre, mi až tak nevadilo, chcela som len, aby tebe bolo dobre, ale dnes už viem, že nielenže ti nebolo dobre, ale že som ti tým nakoniec aj veľmi ublížila, a to mi je veľmi lúto.“

Odpust mi, miláčik!

Zoltán Mátýus

Pozitívna iniciatíva k oslobodeniu

V čase veľkonočného pozastavenia uvažujme tiež o nevyspytateľnosti ľudského hriechu. Neraz ním bývame prekvapení a zaskočení. Dá sa vôbec slovami vystihnúť a opísť skryté pôsobenie zla – hriechu na život? Povrchným pohľadom nepostrehneme zranenia a škody, ktoré aj „maličké“ zlo a prehliadaný hriech spôsobuje. Aj dnes je aktuálne, aby sme sa podobne ako žalmista postavili s otvoreným srdcom pred Hospodinom: „**Kto si uvedomuje svoje poblúdenia? Zbav ma aj skrytých vín**“ (Ž 19, 13). Človek sa vie, najmä myslou, ľahučko zatárať a stratiť. Či sa nám nestáva, že nedokážeme zastaviť hnev, a následne definitívne zavrhnúť hriech srdca? „**Hnevajte sa, ale nehrešte; nech slnko nezapadá nad vaším hnevom**“ (Ef 4, 26). Alebo bývame zaskočení inými prejavmi maskovaného zla. „Nezobliekame“ prejavy zla, a tým stráceme radosť z odpustenia a z duchovného rastu? „**A keď ste už zobliekli všetku zlosť, všetku falošnosť, pokrytie, závisť a všetko ohováranie, túžte po duchovnom čistom mlieku, aby ste ním rástli na spasenie**“ (1Pt 2, 1 – 2.) Alebo si uľavujeme povrchným hodnotením blížnych

a nevšimavo pohŕdame slovom Pánovým: „**Nesúdte, aby ste neboli súdení; lebo akým súdom súdite vy, takým budete od-súdeni**“ (Mt 7, 1 – 2a). Inak povedané, po každom súdení prichádza Božia odpoved, tak isto sme súdení – súdili sme vlastne seba a nevieme o tom. Vôbec sme si neuľavili. Čo bolo treba urobit? Očistiť svoje srdce – vyznať v pokornej prosbe: „**Zbav ma aj skrytých vín.**“ Napríklad od nevedomého ponížovania a zláhčovania blížnych, napriek výzve, aby sme považovali jedni druhých za vyšších od seba.

Nedajme sa popliest. Z podstaty hriechu, jeho nevyspytateľnosti, je nemôdru triediť ľudí na lepších a horších, alebo vyhlasovať medzi sebou prvotriednych. Apoštol Pavol mal určite dôvod chváliť sa svojou kvalitou a bezúhonnostou. Hovorí, že by mohol dôfať v telo, podľa spravodlivosti v zákone bol bezúhonný, vysoko ostatných prevyšoval a mal dôvod začleniť sa medzi prvotriednych. Nerobí to. Pretože naplnením litery zákona, zachovaním nariadení človek neprekonáva skryté a nevyspytateľné pôsobenie hriechu v nás. Apoštol nevyzdvihuje svoj úspešný vzťah k Božiemu zákonom, ale hovorí: „**No to, čo mi bolo ziskom, som pre Krista pokladal za stratu**“ (Fil 3, 7). Mne žiť je Kristus, hovorí na inom mieste – to je život z Krista. Taká je aj naša viera, ktorú vyznávame každú nedelu v spoločenstve zboru. Viera v Pána Ježiša Krista urobila z nás, už po prvom osobnom stretnutí s Ježišom, ľudí, ktorí budú môcť spoločne žiť výzvy evanjelia, bez sútaženia a predbiehania sa. „**Spolu s Kristom som ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus**“ (Gal 2, 20a). Je úsměvné, ak z času na čas ozívá naše ego a my vystaváčne ukazujeme na seba. Pri rozlúčke so svojimi učeníkmi Pán Ježiš medzi iným povie,

že musí odísť, a keď odíde, pošle im Radcu, Tešiteľa. Tešiteľ poučí, bude usvedčovať svet o hriechu. Nie zastrašovaním a súdom, ale trpežlivou výchovou k životu v moci Ducha Svätého. To je radostná správa evanjelia. Tešiteľ nás bude motivovať a vyslobodzovať k naplnenému životu. „**V moci Jeho uzkriesenia má preniknúť Božie nové stvorenie, práve skrze nás v plnej sile do tohto sveta**“ (N. T. Wright). „**Nakoniec, radujte sa, bratia, zdokonaľujte sa, napomíňajte sa, budte jednomyselní, zachovávajte pokoj a Boh lásky a pokaja bude s vami**“ (2K 13, 11).

J. Stupka

*Chcel som viesť márnny boj,
Zmeniť sám život svoj.
Často zúfal som, túžil sa vzdat.
Stal sa zázrak, ja viem,
Zmizla tma, svitol deň,
Bohu sláva, že môžem spásu mať.
Kristov kríž svieti mi ako lúč v ríši tmy.
Pod ten kríž tarchu víン zložil som.
Viac už nie som sám,
V srdci radosť mám, že nádej sa vrátila doň.*

SKP č. 160

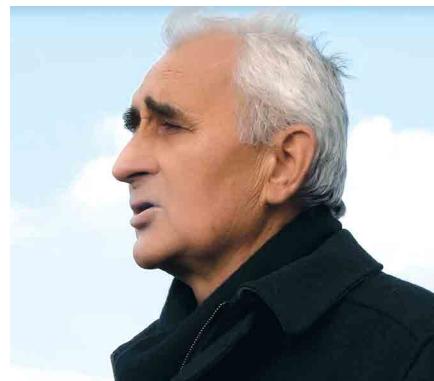
Všechno napomáhá k dobrému

Pavel píše: „Na všech stranách jsme tísničení...bezradní...pronásledovaní...jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi“ (2. K 4, 8-9). „Tísničení na všech stranách“ – platí to pro váš život? Možná čelite fyzické bolesti, těžkostem v manželství, finančním problémům, starosti o své děti. Život může být někdy hrozně vyčerpávající. Pravda je, že můžeme kráčet Boží cestou, a přesto být občas sráženi k zemi. I když zcela plníme Jeho vůli, stále můžeme být bezradní, utrápení a pronásledovaní. Některí křesťané zažívají soužení už tak dlouho, že si říkají: „To nemůže být od Hospodina. Je toho příliš mnoho, abych to mohl zvládnout. Mé trápení trvá již příliš dlouho a já se cítím naprostě opuštěný. Pán mě tím musí nějak trestat za mé dřívější hřichy. Nemá to jiné vysvětlení.“ Pavel před nás předkládá úžasnou

pravdu, jíž se držel, a díky tomu neupadl v zoufalství: „I když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme“ (2. K 4, 16). Poslechněme si pravdu, kterou nám Pavel hlasá: „Ano, všechna tato trápení a těžkosti vyčerpaly mé vnější tělo. Velmi ho to vysiluje. Ale zároveň se děje něco úžasného v mé duši. Všechny tyto věci ve mně působí k dobrému, a já rostu a stále více poznávám Pána a Jeho cesty.“ Pavel věděl, že žije přesně podle Boží vůle. Uvědomil si, že nezažíval soužení proto, že by se na něj Hospodin hněval. Naopak, Pavel věděl hlouběji než kdy dříve, jak moc je milován. Stručně řečeno, Pavel přijal svůj stav a učil se trpělivosti: „Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno“ (Žd 10, 36).

David Wilkerson

Jožko Gabovič

Kto by ho nepoznal? A keby sa predsa niekto taký našiel, ked napišem, že spieva pieseň Golgota, hned každý bude vedieť, o koho ide. Bohom obdarovaný človek, ktorý svoj nádherný hlas používa na oslavu Najvyššieho. Boh si ho povolal, aby Mu slúžil. A Jožko počuje Jeho hlas a verne ide všade, kde je poslaný. Stretol som sa s ním, aby nám rozprával o svojej hrvne a o všetkom, čo s tým súvisí. Jožko sa posadil a začal rozprávať. A človek mu verí každé jedno slovo.

Pochádza z veriacej bohabojnej rodiny, kde sa jeho rodičia úprimne začalo modlili. Jeho obrátenie a rozhodnutie ísť za Pánom Ježišom sa uskutočnilo za hlbokej totality, keď musel nastúpiť na vojenskú základnú službu. Dostal sa do mesta Aš a v novom prostredí sa začal správať presne tak, ako jeho noví neveriaci kamaráti, s ktorými od roku 1967 prezíval každý deň svojho života. Boha nemiloval a vzdáloval sa od Neho. Ježiš však klopal na jeho srdce a chcel ho od tohto spôsobu života odvrátiť.

Stal sa pohraničníkom a za úlohu dostal strážiť najťažšiu západnú hranicu s Nemeckom. Bolo mu pridelené nebezpečné územie ohraničené ostnatým drôtom. Sprevádzal ho jeho verný štvornohý priateľ. Kedže spolu slúžili väčšinou v noci, prezíval samotu, strach a pustotu srdca. Príšlo to až tak daleko, že rozmyšľal, že je lepšie vziať si život, ako žiť týmto spôsobom.

Počas jednej noci si v zúfalstve kľakol pred Bohom, v plači vyznával a volal: „Bože, ak si, zmluji sa nado mnou a odpust mi moje hriechy.“ Boh ho nenechal dlho čakať. Jožko jasne počul: „Všetko som ti odpustil.“ Ten hlas bol taký zreteľný, že Jozef schmatol samopal, lebo bol presvedčený, že v tej

miestnosti niekto je. Pozrel sa na svojho psa, no ten pokojne odpočíval. Uvedomil si, že keby tam skutočne niekto bol, tak ten pes by určite takto pokojne neležal. V tom istom momente pochopil, že k nemu hovoril Boh, lebo v jeho srdci zavládli pokoj a radosť a balvan jeho hriechu bol zrazu preč. Ked sa zmenil Jožkov život, dostať túžbu mať spoločenstvo s veriacimi ľuďmi. Našiel ho v zbere BJB v Aši. Začal navštěvovať zhromaždenia, mládež, ale aj mnohé rodiny. V jednej z nich radi oslavovali a chválili Pána Boha piesňami a o chvíliku ho už prijali do domáceho spevokolu. Neskôr vznikol spevokol i v samotnom zbere a tam už Jožko spieval aj sólo. Vtedy sa dostal k piesni Golgota, ktorú z polštiny preložil brat Kremský. Osobne sa ho veľmi dotkla a jeho poslucháči boli takisť oslovenovanie Svatým Duchom.

V sedemdesiatych rokoch požiadali brata Jožka pracovníci TWR Monte Carlo, aby nahral pre ich vysielanie do Čiech a na Slovensko niekoľko piesní. Nahrával v Brne i v Bratislave a piesne boli odosielané do Monte Carla. V tom čase bolo vysielanie veľmi rušené štátnymi orgánmi kvôli komunistickej ideológii. Preto bolo potrebné nahrávať bez nejakého špeciálneho sprevodu nástrojov, aby text piesní bol čo najviac zrozumiteľný. Neskôr založil, spolu s inými nadšencami z Apoštolskej cirkvi, mužský spevokol pod názvom Slovenský bratský spevokol, ktorý slúži až do dnešných čias.

Brat Jožko spieval všade, kde ho pozvali. Navštívil rôzne európske štáty, mestá, dediny, zbytky i kultúrne domy. Jeho hlas sa stal známym v kresťanských kruhoch a piesne v jeho podaní priviedli mnohých ľudí k poznaniu Krista. V jednej spoločnosti rozprával svoju

skúsenosť postarší muž, ktorý sa práve vrátil z väzenia. Bol odsúdený na šestnásť rokov za to, že v opistosti tak udrel svoju dcérku, že zomrela. Kresťania, ktorí chodili do väzenia, mu darovali kazetu s nahrávkou piesne Golgota. Keď ju tento muž počul, prijal Pána Ježiša a úplne sa zmenil jeho život. Prítomní v tom spoločenstve ho upozornili, že medzi nimi je práve teraz ten človek, ktorý pieseň Golgota naspeval, a ukázali na Jožka. Bolo dojimavé, ako sa tito dvaja omilostení hriešníci nazvájom objali.

Počas nášho rozprávania bolo na bratovi Jožkovi vidieť, akú radosť prežíva pri službe spevom. Plný vďačnosti vyjadril, že spievanie piesní o Spasiteľovi mu dáva novú silu ísť v živote ďalej. Veď chvála je jedna zo zbraní, s ktorou môžeme víťazne kráčať za Pánom Ježišom.

Dáukujeme Pánu Bohu za brata Jožka Gaboviča, ktorý ešte aj vo vyšom veku stále rozhojňuje hrvnu spevu, ktorá mu bola zverená, aby bolo oslavene Božie meno.

Tí, ktorí sa chcú viacej dozviedieť o Jožkovi Gabovičovi i o Slovenskom bratskom spevokole a počúvať ich piesne, nech si otvoria archív Rádia 7, relácie RETROklub. Tu je adresa: <http://radio7.sk/archiv/retro-klub>

Slávo Kráľ

On je vzkříšení i život

Stalo se to těsně před Velikonocemi. Sedmý den po operaci jsem najednou nemohla dýchat. Zavala jsem svého lekára a během půl hodinky jsem se ocitla v nemocnici na oddělení JIP, v žilách obou rukou napíchnuté jehly. Vleže jsem se nemohla nadechnout, a proto jsem se snažila co nejvíce předklonit. Jinak mi vzduch nedošel až dolů do plíc a dýchala jsem jen povrchově, což vedlo k dušení a tělo vyhlásilo boj o život. K večeru jsem viděla jen mlhavě a v duchu jsem si říkala, že už možná nastal můj čas, a že kdybych zůstala doma a nezavolała lékaře, už by mi nikdo nepomohl. Přesto se mi k ránu pomalu dech navracel a další dny už se moje tělo pomalu uklidňovalo. V neděli za mnou přišel na návštěvu náš bratr kazatel. Povídali jsme si o velikonočním shromáždění ve sboru a já mu řekla, že asi vím, jak musel Pán Ježiš trpět na kříži a bojovat s dechem, když byl pověšen za ruce a tělo viselo dolů. Nemohl se nadechnout. Jak to bylo kruté. Ježiš však neprožil jen ztrátu dechu. Nejdříve jej ponížovali vojáci, trpěl nesmírnou bolestí z bičování, když se bič neúprosně zařezával znova a znova do živých ran na jeho těle. Potom vložili na Jeho rozdrásané tělo těžký kříž a On s ním musel dojít až na Golgotu. Po cestě Ježiš klesal, neměl už sílu. Potkali muže, který šel z pole a ten musel zbytek cesty nést kříž za Něj. Tento muž také jistě zakušil mnoho bolesti a strachu, různé otázky mu asi běžely hlavou, než došel na místo Ježišovy popravy. Tam Ježiš začali vojáci přibíjet na

kříž velikými hřebými. Toto místo je pro mne strašné. Ta lidská krutost. Jak mohli něco takového udělat člověku. Probít jeho tělo! To je pro mne nepředstavitelné. Jak musel Ježiš trpět!

Kdysi promítali u nás v kině - ve filmovém klubu - černobílý film s názvem „Matoušovo evangelium“. Kino bylo tehdy obsazeno do posledního místečka a já seděla někde uprostřed. Když přišla ve filmu scéna, kdy Ježiši zatloukají hřebými do rukou, nemohla jsem to už vydržet, zvedla jsem se a prodírala se množstvím sedících lidí na sedadlech ven z budovy. Dodnes vidím udivené oči uvaděčky, jak na mě koukala, proč z kina utíkám.

Potom vojáci postavili kříž i s Ježišem a Ježiš začaly další hrozné bolesti. K tomu všemu na Něj padly moje hřichy a hřichy všech lidí světa. V tu chvíli se jednalo o nepředstavitelnou bolest duše. Obrovská, neúnosná těha, tlačící Ježiš k zemi. Nabízela se Mu možnost vymanit se z toho všeho pomocí Božích vojsk, ale Ježiš to neučinil. Protrpěl to všechno až do konce kvůli mně, kvůli nám všem, aby každý, kdo v Něho uvízl, byl spasen. „**Když Ježiš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest“ (J 19, 30).**

Pán Bůh Ježiše vzkřísil z mrtvých. On nám prorazil cestu až k Božímu trůnu. **On je ta cesta, pravda i život (J 14, 6).** Jeho hrob je prázdný, Ježiš žije a my žijeme s Ním v naději.

Marie Horáčková

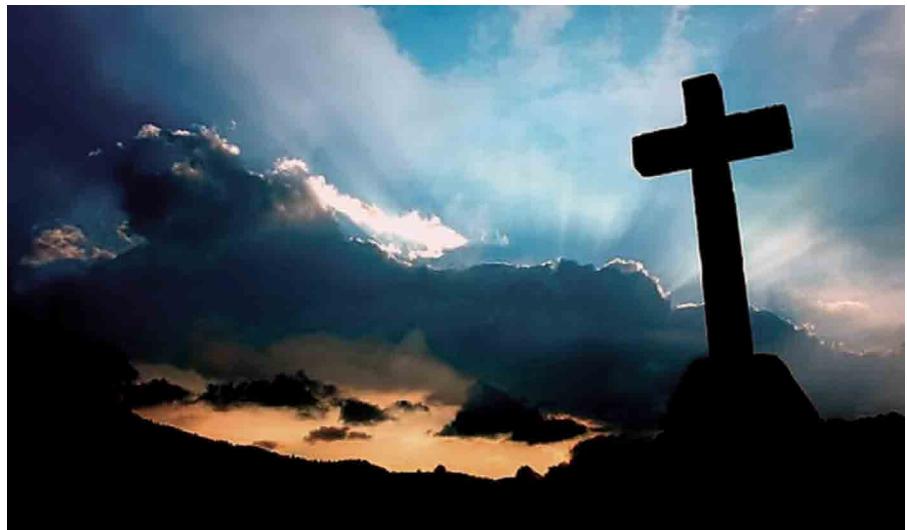
Kristův kříž

Před našima očima vyvstává obraz Golgoty, holého vrchu, na kterém stojí kříže. Na jednom z křížů je nápis „Král Židů“ a pod ním visí přibité Ježíšovo tělo. Zpovzdál se dívají ženy – Marie z Magdaly, pak druhá Marie, matka Jakuba a Josefa, a třetí žena Salome. Spolu s nimi přihlížejí ještě další ženy, které s Ježíšem přišly do Jeruzaléma. Blíže křížům se ochomýtají kolemjdoucí. A ti si zrovna neberou servítky. Pokřikuji na Ježíše: „Ty, který chceš zbořit chrám a ve třech dnech jej postavit, zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ Mezi nimi jsou i zákoníci a velekněží a ti si také svou políčku přihlížejí: „Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže. Ať nyní sestoupí z kříže, ten Mesiáš, král izraelský, abychom to viděli a uvěřili!“ Jsou tu vojáci, kteří losovali o Ježíšův šat. K urážkám z davu se také přidávají ti, kteří jsou ukřížováni s ním. Jeden člověk, ovšem, mluví jinak. Je to ten, který stojí přímo před křížem a hledí na Ježíšovu tvář. Je to římský setník.

Možná že tento římský voják byl už u Ježíšova zatčení a tak ho pozoroval a doprovázel až do jeho smrti. Poté co uviděl, jak byl Ježíš zrazen, zatčen, obviněn, ponížen, do naha svlečen a brutálně přibit na kříž, o něm při jeho smrti prohlásí: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“ Tento římský voják, který byl navýklý a měl dosud na starosti mnohá ukřížování, musel u Ježíše spatřit a snad i zakusit něco zcela jiného a neobvyklého. Něco, co se vymykalo jeho běžné rutinní práci. Protože na konci běžného rutinního ukřížování nahlas ze sebe vypraví, že ten člověk byl nevinný. Byl vpravdě Syn Boží. A tak zřejmě toto nebylo jako každé jiné ukřížování. Ježíšovo ukřížování bylo veřejným projevem nevinnosti. Mocnou výpověď Syna Božího. Ze setníkova vyznání a hluboké poklony před Ježíšem pro nás plyne, že Ježíšovu oběť nelze ocenit jinak než tím, že i my se postavíme před kříž.

Evangelista Marek říká, že setník stál před křížem s tváří upnutou na Ježíše. Jako každá stráž nedělal nic jiného, než že na zločince na kříži dával dobrý pozor. Pečlivě na Ježíše dohlížel. Ale ona fyzická blízkost nestáčila. Musel být ostražitý, pozorný, koncentrovaný, nemohl mu ujít žádný detail. Tu se i my od tohoto setníka učíme pohlížet na Ježíše, patřit na něj, být nad ním a také nad ním rozjímat. Nejprve setník trávil hodiny hlídáním Ježíše z povinnosti stráže. Svůj dozor ale končí tím, že nad Ježíšem rozjímá v pravdě. Co tento setník u Ježíše rozpoznal? Co uviděl?

Viděl především hrůzu utrpení, která smrti na kříži předcházela. Byl očitým svědkem muk, ponížení a osamocení Ježíše ve chvíli, když ho zradili a opustili přátelé. Musel být šokován, když viděl Jidáše, jak pomocí zrádného polibku vydává Ježíše napospas nepřatelům. Slyšel o Ježíši nepravdy a smy-

šlená svědectví před radou velekněží. Viděl také Piláta, jak ze sebe snímá jakoukoli odpovědnost za ukřížování a poddajně se oddává vůli rovnáseného davu. Slyšel bolestné Ježíšovo zvolání: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Setník viděl neuvěřitelnou krutost od přátel a tehdejších vůdců, a také mlčení samotného Boha. Boha, který se Ježíši vzdálil a odmlčel ve chvíli nejtěžší. Zrada, surovost, zlomyslnost a nelidské chování se objevují v dějinách lidstva neustále a pokračují až do našich dní. Nemůžeme si pomoci jinak než se ptát: Jak je možné, že přátelé, vůdcové, ani samotný Bůh nejsou schopni zasáhnout? Vidíme však také, že setník spatřil nesmírnou lásku, lásku k Bohu, který odmítl sejmout z Ježíše kalich utrpení, a viděl také lásku k bližnímu. Pro své nepřátele Ježíš vyprošoval u otce odpuštění, tomu, který byl opuštěný a visel na kříži vedle něj, zaslíbil ráj, své matce zajistil novou rodinu a Bohu, který ho opustil, se odevzdal: „Otče, do tých rukou odevzdávám svého ducha.“ Setník uviděl vyrůstat lásku uprostřed pusťiny zloby a krutosti. V centru vřavy, v níž se mísí posměch se lží, setník zaslechl pravdu. Zaslechl ano Bohu, ano bližnímu, ano mísijnímu poslání. Na kříži nenávisti a násilí se setník setkal s láskou. Láskou, která odmítla zemřít. Láskou, která je vůči zlu silnější než ocel. Láskou, která je zároveň citlivá a jemná k bližnímu. Smrt byla proměněna v život. Ježíš přežil hrůzu kříže s nadějí a přemohl zlo něhou. On byl nevinný, byl shůry, byl od otce, byl skutečně Synem Božím.

Patřme tedy na Ježíše očima, kterýma na něj pohleděl onen setník, abychom i my zahlédli něco z toho, co setník uviděl. Věnujme také čas nevinným obětem naší doby. Kdo ví, možná se dotkneme Ježíše, který zná jejich slzy a utrpení, protože je vzal na sebe a proměnil je v naději a lásku. Dohlížení na trpící dnešní doby by nás mohlo proměnit. Podobně, jako kdysi dohlížení na trpícího Ježíše proměnilo setníka tím, že rozpoznal pravdu. A konečně, když druzí uvidí, jak neseme v lásce jeden druhého kříž, zahlédnou nevinnost a Syna Božího v nás. A tak patřme na Ježíše, který nabídl

svůj život jako dar otci a vdechl na nás hříšné svého ducha. Patřme na Ježíše kvůli sobě, ale také kvůli druhým, kvůli zemi, na níž žijeme, a světu, s nímž svůj život sdílíme.

Lydie Kucová

Zaostřeno na církev

Trinity Baptist Church (TBC) – Baptisticke sbor sv. Trojice ve městě San Antonio v americkém státě Texas je starostlivou rodinou věřících, která předává a uplatňuje poselství Kristovy bezpodmínečné lásky, jež mění lidem život.

Jejich přístup ke službě je veden Duchem svatým a je založen na Bibli a citlivý k potřebám lidí. Středem svého života sbor učinil misii. Prostřednictvím misí členové soustavně slovem i skutkem zvěstují evangelium lidem, kteří žijí v pozadí jejich přední kultury. Touží především, aby členové sboru budovali mosty evangelia přes hranice kultur a aby se o sboru vědělo, že je misijně zaměřen.

TBC podporuje Domov Alfa, který existuje jedině v městě San Antonio (jde o genderově konkretizovaný program rehabilitačního bydlení věnovaný výhradně ženám).

Služby „San-Antonijská záchranná misie“ a program SAMM evangelizující bezdomovce, San-Antonijskou křesťanskou Zubní kliniku, která poskytuje nenárokovou péči o chrup dospělých bexarského okresu; a službu v dětském domově v jižním Texasu. Sbor se zapojuje do mezinárodní evangelizace v Dominikánské republice v Karibiku, ve středoamerickém Hondurasu a v afrických zemích Ghaně a Ugandě.

Vytouženým cílem sboru je, aby členové poznávali, jak radostné je zapojit se do účelné služby, která přetváří život a znamená obohacení pro Trojiční baptistický sbor, pro město San Antonio i pro svět.

Členové sboru Trinity Baptist Church

Lekce odolnosti

Pokud jste vyřústali za velice nepříznivých okolností, mohlo to narušit vaši důvěru v budoucnost.

Život v trvale hrozných situacích může vést k tomu, že se uzavřete vůči dobrým nadějím. Něco vám říká, že se nikdy nic nezmění, nikdy se vám nepřihodí nic dobrého.

A přece může situace, kdy jste dlouhodobě vystaveni bolestným zážitkům, vyvolat jinou reakci. Ty okolnosti ve vás vyburcují odvahu, posílí vaši rozehodnost a rozníti ve vás horlivost to zlo přemoci. Dokážete zapudit nutkání poddat se tvrdým okolnostem. Přestanete si myslit, že nemůžete od života čekat nic dobrého, přestanete se považovat za obět.

Křesťané mají zkušenosť s tím, jak Duch svatý povzda Boží děti, které dokážou důvěřovat i v situaci, kdy nám nic neukazuje na Boží dobrotnost. Nikdy se necítíme opravdu na holičkách, neprožíváme skutečnou opuštěnost. Ne! Dokážeme se vypořádat s otresným rozčarováním a obstát v krutých zkouškách. Nedávno jsem byl na pastorační návštěvě u baptistů v Sieře Leone. Do sboru v Lunsaru jsem přišel asi devět měsíců poté, co tam oznámili poslední případ eboly. Zajímalo mne, co v baptistické církvi v Sieře Leone vyvola-

lo přání zvolit si pro své shromáždění téma „Ve službě Pánu vše skončí dobře“.

Když jsem společně s tamními baptisty chválil Pána, zapůsobila na mne hluboce jejich divuplná radost, síla důvěry a bujaré chválení. Virus eboly přivedl katastrofu; ta je však nepřipravila o radost ze života! Baptističtí křesťané v Sieře Leone se museli prodrat pustinou utrpení – a přesto ještě i poté nějak dokážou radostně zpívat. Snad ta odolnost lidu nějak souvisí s dějinami jejich země.

Po zrušení obchodu s otroky se mnoho bývalých Arabů nastěhovalo právě do Sierry Leone a později sem přišli další, kteří byli z otroctví propuštěni za ochotu bojovat po boku tehdy prohrávajících bojovníků americké revoluce. Přestěhovali se sem poté, co byli evakuováni do kanadského Nového Skotska, kde však byly životní podmínky příliš tvrdé.

V Sieře Leone nalezly nový domov i stovky Maroonů (otroků uprchlých z plantáží) z jamajského města Trelawny. Kolonizátoři vyděsení zprávami o vzpourách v Saint-Domingue (dnešní Haiti) je deportovali do Nového Skotska, jejich přechodného domova před usídlením v Sieře Leone; a v této africké zemi hledali a našli útočiště též uprchlíci z Libérie, které z jejich vlastí vyhnala občanská válka.

*Rev. Neville Callam
Generálny tajomník BWA (Svetovej federacie baptistov)*

Vystoupení kytaristy Rodrigo Rodrigueze v ČR

Milí bratři a sestry,
v letech 2004 a 2006 přijel do České republiky kytarista ekvádorského původu, žijící v USA, RODRIGO RODRÍGUEZ. Lidé v České republice mu leží na srdci od doby, kdy v Praze natočil CD společně s Pražským filharmonickým orchestrem. V té době se do Česka zamíloval a rozhodl se, že se vrátí a udělá během svého pobytu v srdci Evropy znovu sérii koncertů.

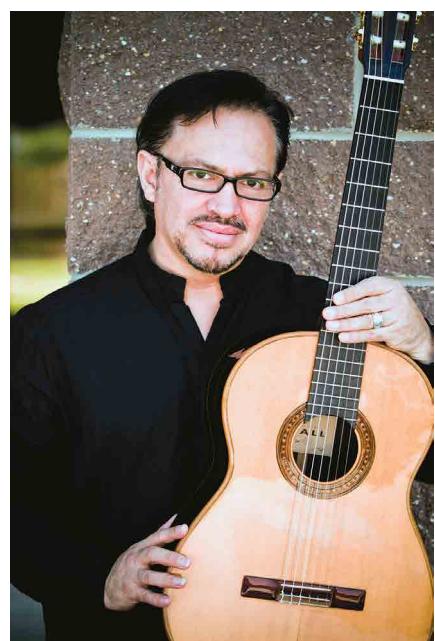
V roce 2006 Rodrigo vystupoval v 10 městech po celé ČR – doslova od Chebu až po Ostravu. Rodrigo hrál na kytaru latinsko-americký styl, klasické skladby i současnou hudbu s vlastním aranžmá. Šlo o evangelizační službu věřícího umělce, který přilákal na své koncerty mnoho křesťanů, ale také nevěřících lidí. Nešlo o vystoupení profesionálního hudebníka, ale především o evangelizační službu skromného člověka, který před lety prožil osobní setkání s Bohem a od té doby má v srdci touhu sdílet s ostatními lidmi získanou radost ze spasení. Rodrigo, který pochází z rodiny slavných kytaristů, vzpomínal na dobu, kdy prožil osobní setkání s Bohem a uvěřil v Něj. „Nyní už se nesnažím být šťastný,“ řekl.

„Štěstí je lidský vynález. Když se vám něco povede, můžete být šťastní třeba i pár týdnů. Ale o to já nestojím. Našel jsem radost, věčnou radost.“ Nepřehlédnutelnou dávku muzikantské i skladatelské zručnosti pak Rodriguez doplňoval příjemným, skromným projevem a zjevnou snahou oslavit svého Záchránce – Ježíše Krista. Mnoho lidí mi po koncertu Rodriga řeklo, že kdyby dopředu věděli, o jak dobrý koncert půjde, pozvali by mnohem více svých nevěřících přátel a známých. Kvalitní hudba je v České republice stále jednou z významných forem, jak dnešního moderního člověka oslovit. Lidé většinou na koncerty profesionálních hudebníků rádi přijdou. V každém městě, kam přijel Rodrigo sloužit, lidé zažívali požehnaný večer, při kterém vždy okolo 10-15 lidí vyjádřilo svou touhu obrátit se k Pánu Bohu. Ve dvou městech ČR to bylo dokonce nad 20 lidí! Požehnání přicházelo i na místech, kde koncerty probíhaly v koncertní síni, nebo v hudební škole. Svedectvím pro nás Čechy bylo, jak skromně a s velikou pokorou Rodrigo přijímal zájem o službu. Vždycky říkal, že sláva nepatří jemu, ale Pánu Bohu, kterému on jen slouží. Nedělá proto nic víc, než že vyu-

žívá dar, který mu Pán Bůh svěřil... Bylo velkým povzbuzením při Rodrigových koncertech vidět, jak lidé reagují na výzvu přjmout Pána Ježíše do svého srdce. Rodrigo přijede v letošním roce (26. 8 – 3. 9. 2017) do naší republiky znovu, aby zde odehrál celkem osm koncertů.

Využijme možnost podílet se na jeho letošní službě v ČR!

Jiří Boháček, BJB Cheb

Bůh mezi lidmi

Jedno z Božích tajemství je i to, že Jeho zájem o člověka je tu i tehdy, když Ho člověk nerozezná, a to jak v Betléme, tak i na golgotském kříži.

Ale Boží zájem o člověka je zde ode dne jeho stvoření. Jenže člověk od samého počátku chce rozhodovat sám o sobě, on nejlépe ví, co potřebuje a co je pro něho nejlepší, ale rozhodování člověka málodky je v jeho prospěch.

Od počátku stvoření se ukrývá před Bohem, všechno, co člověk činil, činil ve svůj neprospeč, to se v zápětí ukázalo. Nenaslouchal Pánu Bohu, ale hadovi - a to je ta největší tragédie, jakou člověk na sebe přivolal.

Čteme, jak se Hospodin setkává s Abrahámem. Hospodin hovoří jako člověk - lidskou řeči, jí jeho jídlo, přijímá jeho „kulturnu“, Abraham podává lavor vody, aby si hostě umyli nohy, jak to bývalo u lidí tehdy zvykem. Hospodin se přizpůsobil, aby byl nepoznán - to se dělo i při andělích. Anděl někdy oznamil své jméno, jindy neoznámil. To se dělo v době před Kristem a podobně i v době Jeho narození i v době Jeho smrti.

Člověk se nemůže přiblížit k Bohu, ale Bůh se přibližuje k člověku. V Jeho přiblížení se k člověku jede o záchranu člověka. Rozeznávat člověka od člověka lze podle bary, podle kultury, ale i podle jeho charakteru, podle národnosti a mohli bychom pokrakovat. Bůh mezi lidí přichází ne jako Evropan, Afričan. Přichází k člověku tak, aby se Ho člověk neleká.

Abraham měl určité, a nemalé zkušenosti s Pánem Bohem, byl jeho vyvoleným, mluvil s Ním. Nyní Hospodin přichází, když se Abraham ukrývá před horkem. Abraham soucítí s těmi třemi muži, kteří jsou u jeho blízkosti, a nabízí jim pomoc - a oni tu pomoc přijímají.

Abraham je nepřijímá jako nebeštany. Pro něj jsou to v tuto chvíli běžní poutníci. Je horko, jistě si potřebují odpočinout, možná jsou hladoví. Pozvat tři muže do svého stanu, to nebylo vždy samozřejmé. Přinese vodu, aby si muži umyli nohy. Neuvědomuje si a nemůže si uvědomit, kdo jsou ti tři muži. Abrahamovi zjeví Bůh sám, že to je Panovník, kterého již dávno poznal.

To jen farizeus vzácnému hostu nejenže neumyl nohy, jak bylo tehdy zvykem, ale nepodal mu ani vodu. U farizea byla návštěva vzácná, ale že by Ježíš byl pro něj vzácnou návštěvou? Jen Marie umývá Ježíšovi nohy. Ne však vodou, ale vlastními slzami a svými vlasy je utírá. Jsou to návštěvy nebeštanů v lidské podobě, které se děly v době Starého zákona, tak i v době Nového zákona. Jen člověk je slepý a má hluché srdce.

Pro Abrahama jsou to lidé, kteří potřebují

pomoc. Neptá se po původu, po místě, odkud jsou, ale ví, že potřebují jeho slirování, pomoc. Kdo ho to navštívil? To se dozví později. Ještě jím přechystá jídlo. Od jednoho z nich slyší vzácné zaslíbení, na které Abraham čekal řadu let a pak se i se svou ženou Sárou toho čekání vzdal. Abraham toužil po potomkově mužského pohlaví.

Ta návštěva mu potvrzuje, co mu již dříve Bůh slíbil, narození syna. Abraham to zaslíbení přijímá, ale Sára, jeho žena, má výhrady.

Co přináší přímluvná modlitba?

Sodoma a Gomora byla města odsouzená k takovému trestu, jaký je stihl, ale byla tu ještě naděje na záchranu.

A proto ti hosté přišli k Abrahamovi. Pohledem na odsouzená města slyšíme Abrahamu přímluvnou prosbu. Ale nenašlo se tolik spravedlivých, kolik určí Abraham Panovníkovi. (Přimlouvezme se za naše rodiny, za naše ulice, za naše města, národ, za náš kontinent.

Bůh je dnes tentýž, jaký byl v době Abrahama, v době Mojžíše.)

Nejednou si myslím, o kolik požehnání může i dnes člověk přijít. To požehnání může být na dosah ruky. Abraham byl člověk velice všímavý, připravený k pomoci a to se mu vyplatilo. Jeho dveře byly otevřené i pro poutníky, pro ty, které neznal. Pán Bůh k lidem přistupuje skrytě, ale zjeví se v pravý čas. V epistole Židům 13, 2, čteme: „**S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.**“ Pán Ježíš se nezjevuje na dálku, On stojí u dveří našich srdcí.

Ani Lot u sodomské brány neví, koho zve do svého domu. Pro něj jsou to v tuto chvíli neznámí lidé. Podle Lota potřebují pomoc, záchranu před zlými lidmi. Lot netuší, že záchrana pro něj i pro jeho rodinu přichází skrze ty dva pocestné.

Ukázalo se, že pozval anděly a byla zachráněna jeho rodina, až na jeho ženu, která neuposlechla příkaz andělů, aby se neobracela zpět k Sodomě.

Neuposlechla a zůstala tam stát v podobě solného sloupu. Pán Bůh nepřichází lid trestat, ale zachránit ty, kteří se mu zachránit dají. Pán Bůh lidem naslouchá a naslouchá velice pozorně.

Pán Bůh netrvá na svém „výroku“. Kolikrát to máme napsáno v Bibli! Vzpomenu jednu událost. Za pomoci Arona se izraelský lid dopustil na Sinaji smrtelného hřachu, místo aby sloužil Bohu, který Izrael vyvedl z egyptského otroctví. Vytvořil si na poušti zlatého egyptského bůžka, klaní se mu, tančuje před ním. Bůh řekl Mojžíšovi, že tento národ vyhladí a z Mojžíšova pokolení vytvoří nový národ.

A tady začíná zápas mezi Hospodinem a Mojžíšem, tedy zápas modlitební. Bůh se dá člověkem přemluvit, aby odstoupil od svého úmyslu vyhladit Izrael pro jeho hřich. Pán Bůh vyslyšel Mojžíše a lid izraelský nevyhladil. Na tomto příkladu také poznáváme, jak silná je modlitba, co přímluvná modlitba dokáže! Hle, jak Pán Bůh je k lidem laskavý a jak jim naslouchá, jak bere vážně jejich prosbu!

To jsme již nejednou okusili všichni.

Pán Ježíš k nám nepřichází posedět, přichází s určitým cílem.

Kdo je Ježíš Kristus, to pozná jen ten, komu se On dá poznat. On se před nikým neukrývá, přišel, aby se zjevil světu. Přišel, aby hledal a zachránil to, co se ztratilo.

Ale i člověk má za úkol hledat záchranu a hledá ji ten, kdo je v nebezpečí.

Kdo ji hledá, ten ji nalézá, neboť Pán Bůh se před žádným člověkem neukrývá, to jenom člověk se schovává mezi haraburdi. Díky Pánu Bohu, že nám ukáže, jsme-li v nebezpečí. Jeho hledání bylo v plnosti zjeveno v Betléme a na kříži na Golgotě!

Vlastimil Pospíšil

Brat kazateľ Juraj Pribula

Brat kazateľ Juraj Pribula sa narodil 24.7.1939 v Bratislave, Pavlovi Pribulovi a Vilme, rod. Šípkovej. Juraj mal dvoch starších súrodencov – Jána a Pavla, ktorý odišiel študovať do Švajčiarska v roku 1947.

Rodičia dostali ešte pred jeho narodením pre neho slovo z Písma: „Bude zvestovať moje meno.“ Neskôr babička svojmu vnukovi dojímavo spievavala: Ovečkou že Božou som... Aj on chcel byť vo svojej prostej detskej viere ako ona.

Neskôr na neho veľmi zapôsobili rôzni kazatelia. Vravieval si: „Takúto službu si praje Boh.“ Pred maturitou sa prihlásil na štúdium jadrovej fyziky v Moskve. Prijímacie pohovory zvládol, ale netešil sa z nich. Srdce bolo nepokojné, dokiaľ úplne nespôchnulo v Bohu a navyše, miloval Božie slovo, zhromaždenia Božieho ľudu, jeho spevy, jednoducho všetko, čo sa diaľo v cirkvi.

Chcel nasledovať tých bratov, ktorí mu boli vzorom. No najprv sa bolo treba pripraviť štúdiom na teologii. Prijali ho na Komenského evanjelickú bohosloveckú fakultu v Prahe. Avšak v jeho živote sa prejavila nepriazeň politických „mocipánov“. Jeho otec bol v roku 1957 odsúdený na šest rokov väzenia („Obžalovaný Pavel Pribula ... vina nie je prekázateľná, ale pre svoj triedny pôvod sa odsudzuje...“) A tak ani mladý Juraj nemohol doštudovať teologickú fakultu. Kedže v nariadení štátnej správy bolo, že musí odísť do

výroby, začal pracovať ako pomocný robotník, neskôr ako žeriavnik v Stavokombináte Bratislava a ešte neskôr aj v Antikvariáte v Bratislave, a potom vo výpočtovom stredisku VSŽ Košice. Tak začal sám Boh a Pán života každého jednotlivca napĺňať dávnejšiu ponuku brata predsedu Ústrednej rady BJB kazateľa Václava Tomeša a osobné „pozvanie“ kazateľa Cirkvi bratskej v Prešove Františka Ciesara, aby šiel do cirkevnej služby v Košiciach.

V tom čase bol už ženatý so sestrou Elenou, rodenou Makónyiovou z Ružomberka.

Táto anabáza práce zborovej služby mladej rodiny Pribulovcov sa začala v roku 1968. Pán Boh im požehnal tri deti – Vilmu, Drahomíru a Petru. Sestra Elenka chodila do zamestnania (je inžinierka, strojárka), a tak ona niesla na svojich pleciach väčšiu časť zodpovednosti materiálneho zabezpečenia rodiny.

Veru nemala mnoho úžitku zo svojho manžela pri výchove detí, lebo býval veľa na cestách.

Aj ona sa zapájala do zborovej práce. Viedla besiedku a dorast, neskôr odbor sestier, nielen v zbere, ale celoštátne.

Popri svojej práci vo VSŽ konal brat Juraj službu laického kazateľa zborovej stanice Košice s diasporou: Rožňava – Čučma, Gelnica, Prešov, Vranov nad Topľou, Michalovce, Čierna nad Tisou a ďalších päť miest

v rôznych obciach Východoslovenského kraja. Tak vypomáhal bratovi kazateľovi Jánovi Miháľovi, ktorý bol zodpovedným kazateľom za zbyty v celom Východoslovenskom kraji. V roku 1976 zasiahla do prípadu „Košice“ štátna správa a sám okresný cirkevný tajomník prišiel s ná-

vrhom, že by bolo možné systemizovať miesto kazateľa v Košiciach. Takto sa teda Košice osamostatnili s tým, že zodpovedným pracovníkom bol v nich brat Juraj. Po čase, 2. 9. 1979 bol ordinovaný za riadneho kazateľa.

Práca sa z milosti Božej utešene rozrástla; fungovala početná detská besiedka a mládež, neskôr aj povestný dievčenský spevokol. Členov pribúdalo. Miestnosť nepostačovala, tak urobili prístavbu. Neskôr zbor rekonštruoval zakúpený rodinný dom pre zborové potreby a ako byt pre svojho kazateľa.

V roku 1990 prišlo bratovi pozvanie pre službu kazateľa zo zboru v Miloslavove, kde slúžil do 2. 2. 2003.

Manželia Pribulovci sa prestáhovali bez detí, ktoré študovali na vysokých školách či nastúpili vlastnú cestu života.

Neskôr prišiel za nimi do Miloslavova len ich syn Peter.

Z celocirkevných aktivít brata Juraja treba spomenúť, že po smrti brata Emila Kráľa pôsobil ako učiteľ na Diaľkovom teologickom seminári BJB a vyučoval homiletiku. Určitý čas bol predsedom Misijného výboru, pracovníkom redakčnej rady Rozsievača a spolupracovníkom TWR Slovensko. V deväťdesiatych rokoch 20. storočia sa stal tajomníkom Rady BJB v SR.

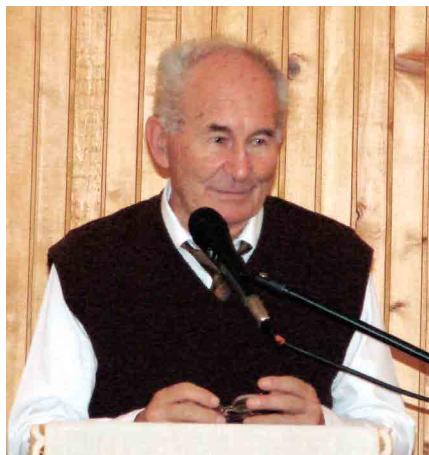
Manželia Pribulovci aj po odchode do dôchodku a po odstáhovaní sa do Bratislavu ostali členmi zboru v Miloslavove a brat kazateľ bol ochotný aj nadalej v prípade potreby poslužiť slovom evanjelia. Svoje členstvo v Miloslavove ukončili 14. 3. 2010, keď už bolo pre nich zo zdravotných dôvodov tăžké cestovať, a prešli do zboru Bratislava 1 – Palisády.

Spracoval Pavel Kopčák

Spomienka na brata Julka Kremského

Pri správe o odchode brata Julka do večnosti ma zaplavila vďačnosť za to, že ho Nebeský Otec dal do môjho života, radosť, že je už u Noho, bez bolestí a trápenia, ale aj slzy a smútok, že naše stretnutie na „stanovákoch“ v Račkovej doline bolo tu na zemi už posledné.

Teraz sa s vami chceme podeliť o osobnú, mne veľmi vzácnu spomienku.

Písal sa január 1984. Mali sme dve maličké, vytúžené, zdravé dievčatká (19 a 5 mesiacov). Ja som vtedy zo dňa na deň ochorela. Problém bol v krízoch. Nevedela som sa ani otočiť na posteli, tŕpala mi celá noha, keď som sa s ťažkostami dostala do kúpeľne, nevedela som sa umyť

atď. Prvý týždeň si manžel zobraľ dovolenkou, druhý týždeň k nám denne dochádzala manželova mama, tretí týždeň sa stav máličko zlepšil, manželova kolegyná neurologička mi denne chodila po práci pichať obstreky. Pri jednej návštive som sa jej opýtala, či ešte budeme môcť mať dietá. Odpovedala, že možno áno, ale musím počítať s tým, že celé tehotenstvo prelezím.

V tom čase sa v Košiciach chystalo stretnutie českých a slovenských kazateľov a aká už je Božia rézia úžasná, práve vtedy mi švagor Daniel po manželovi poslal rozmnožené svedectvo brata Julka Kremského, kde písal o tom, že Božie uzdravenia sa dejú aj dnes a že on bol svedkom niektorých z nich. Priam som hltala tieto riadky a celým srdcom som uverila ich obsahu. Po rozohvore s manželom sme volali bratovi Sirkovskému, staršiemu nášho zboru, či by nemohol zariadiť, aby k nám brat Julko prišiel (ďalší deň, 23. februára, sa malo konať spomenuté stretnutie kazateľov). Brat prisľúbil, ale druhý deň ráno volal, že je akýsi problém s dopravou brata Julka do Košíc, aby sme teda s jeho návštavou nepočítali. Pred obedom ale zavolal, že brat Julko docestoval a cez obed má chvíľu času, tak ho brat Sirkovský dovedie. To bolo moje prvé osobné stretnutie s bratom Julkom. Porozprávala som mu o chorobe, o svedectve, ktoré som čítala, o tom, že

neverím, keď nám Pán Boh dal deti, o ktoré sme prosili, že by nechcel, aby som sa o ne mohla staráť. Poprosila som, či by sa brat Julko mohol za mňa modliť a on to urobil. Modlila som sa ja aj on. Po modlitbe mi povedal, že bol svedkom toho, že Pán Boh uzdravil hned, ale v niektorých prípadoch choroba odchádzala postupne. Potom odišiel. Prežívala som veľku radosť, ani to neviem opísat. Aj moja choroba odchádzala postupne a nevrátila sa. Prišli iné, aj operácie, ale tátone. Verím, že takto uzdravuje Nebeský Otec. V mojom prípade si použil brata Julka. O dva roky a tri mesiace sa nám narodili dvojčický, tehotenstvo som nepreležala, až do konca tehotenstva som sa starala o naše dve malé slečny. Vďaka Pánu Bohu za všetko!

Jarmila Balážová, BJB Košice

Poslušný do smrti

Veriaci a priatelia brata Jozefa Slávka Beňu sa dňa 1. 2. 2017 zišli v Košiciach na pohrebnej rozlúčke. Kázňou z Božieho Slova poslúžil kazateľ Dalibor Smolník.

Pán života mu požehnal 85 rokov.

V roku 1959 uzavrel manželstvo so sestrou Máriou Lizuchovou. V šťastnom manželstve sa im narodila dcéra Danka a syn Marián. Brat Jožko bol viackrát operovaný. Pri chorobách prežívali intenzívne Božiu pomoc. Pred jedenástimi rokmi utrpel mozgovú príhodu a zostal imobilný. Manželka v domácom prostredí nepretržite všemožne zaabezpečovala jeho potreby. Často bolo nutné lekárske ošetrovanie.

Dcéra Danka Babiaková z Banskej Bystrice aj syn Marián preukazovali celých jedenásť rokov príklad dobrých vzťahov a ochotne vždy mamke pomáhali spolu s vnukmi.

Koncom minulého roka Danka ťažko ochorela. S jej pomocou už mamka počítať nemohla. Nevzdala sa! Vierou a modlitbami sa primkla k Pánovi. V Božej sile niesla oba ťažké prípady. Svojou úprimnou odovzdanosťou sa do Božích rúk je nám sestra Marienka krásnym svedectvom evanjelia v praxi.

Spôsob života vo viere, v zhovievavosti, v láske a trpežlivosti jej umožnili zvládať každé bremeno. Vďaka tomu zniesla aj správu o smrti Danky. Vždy sa tešila na jej príchod do Košíc. Teraz s bolestou v srdci a slzami v očiach musela mamka ísť do Banskej Bystrice. Mohla už len pri rakve milovanej dcére povedať DOVIDENIA u Pána. On je vzkriesenie i život a ten, kto v Noho verí, aj keby zomrel, bude žiť.

Po príchode domov na druhý deň manžel v tichosti dokonal. Milá Marienka, ukázala si, že Pán Ježiš v tvojom srdci pôsobil nad očakávanie. Ako nástroj v Božích rukách si nám pripomienula, že aj chorý je drahý v Jeho očiach. Sme aj slávni a miluje nás po všetky dni až do skonania sveta. Zaslúžiš si našu lásku, Marienka, počítaj s nami.

Za košický zbor, Michal Barger

Príbeh jednej fotografie - Modlitba

Pozornému čitateľovi fotografia kostola pripomienie kurz v Rozsiveači 7/2016. Vtedy som hľadal vhodný námet pre tvorbu panorámy na výšku (zloženie dvoch fotografií na výšku). Tento postup sa využíva vtedy, ak nemáme možnosť zachytiť celý objekt na jednej snímke.

Človek si nemôže nevšimnúť množstvo kostolov, ktoré sú v našich mestách a dedinách. Podobne je to aj v zahraničí. Niektoré kostoly sú naozaj impozantné a sú vyhľadávané turistami ako kultúrne pamiatky. Jeden môj priateľ, fotograf, sa rozhodol, že zmapuje všetky kostoly, modlitebne a sakrálné stavby na Žitnom ostrove. Trvalo mu osem rokov, kým všetky načufal (mnogé aj z lietadla, ktoré si na ten účel prenajal). Spolu s jedným historikom urobili veľkú putovnú výstavu na viacerých miestach Žitného ostrova. Obdivoval som jeho vytrvalosť, lebo ako mi povedal, na niektoré miesta musel cestovať viackrát, aby vystihol pekné počasie.

Robil to úplne zadarmo, bez akéhokolvek nároku na odmenu. Pri jednej návštave mi ukázal v pivnici svojho domu 175 veľkých zarámovaných fotografií týchto kostolov, ktoré pred nedávnom mnogí obdivovali. Aj on predovšetkým vnímal kostol ako veľkolepé dielo človeka. Všetko si vyžadovalo zručnosť, silu, rozum. To ho fascinovalo zakaždým, keď vošiel do kostola. Aj my obdivujeme architektúru kostolov, ale chrám Boží vnímame inak. Chrám je pre nás miestom uctievania Boha a domom modlitby. Keď kráľ Šalamún postavil Hospodinovi chrám, vyznáva v modlitbe, či naozaj bude bývať Boh na zemi?! Ludia vždy túžili po stretnutí s Bohom.

A on sa chce stretnúť s človekom, a preto prichádza do chrámov, kostolov a modlitebni a je prítomný všade tam, kde Ho ľudia chvália a vzývajú jeho meno. Nám, ktorí sme dovolili, aby Boh vstúpil do nášho života prostredníctvom viery v Pána Ježiša, sa chrámom Božím stáva naše srdce a v takom chráme má Boh záľubu prebývať.

Ked som fotil tento kostol, chvíľu som hľadal vhodné stanovište a pritom som si všímal, ako ľudia vchádzali a vychádzali z kostola. Boli to jednotlivci, ale aj dvojice. Pripomenu to mi to podobenstvo Pána Ježiša o dvoch mužoch, ktorí išli do chrámu modliť sa (Luk 18, 9 – 14).

Farizeus sa cítil vo svojich očiach dostatočne spravodlivý a k modlitbe pristupoval formálne, povýšenecky a jeho modlitba bola poznačená pýchou, keď vyzdvihoval svoje kladné stránky. Naproti tomu publikán sa cítil hriešny a vedel, že potrebuje milosť, ktorá sa nedá vyuvažiť vlastnými dobrými skutkami. Bil sa do prís a hovoril:

Ó, Bože, bud milostívý mne hriešnemu! Preto sa mu dostało milosti a odpustenia.

Farizeus však odišiel taký, aký prišiel, povýšenecký, nezmenený. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponižuje, bude povýšený. My môžeme prichádzať k Bohu a ďakovať mu inak ako farizeus. „Dakujem ti, Bože, že môžem konáť dobré skutky, ktoré si pre mňa vopred prihovoril, aby som v nich chodil (Ef 2, 10), a to preto, lebo som mohol prežiť tvoje odpustenie.“

V. Malý

Pribeh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí“

Bratr Vladimír Malý priprial pro rok 2017 rubriku s názvem: „Pribeh ve fotografii“.

Neostýchejte se poslat nám svůj příběh ve fotografii, rádi jej uveřejníme v příštích číslech Rozsévače.

Těšíme se na vaše příspěvky!

Můžete nám zasílat svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku.

Redakce

Dnes predstavujeme fotografie J. Kováčika a niekolko myšlienok k jeho prácam...

...a kto porodil nebeský srieň? Jób 38, 29

Inzercia

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie.

Oprava a ladenie organov.

Pokryvanie kostolných striech a veží.

Aj na území Českej republiky.

Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhorocnú záruku. Kontakty:

e-mail: reart007@gmail.com

Tel.: +421 35/659 31 39,

+421 905 389 162, webové stránky:

www.reart.eu

Uvaľ na Hospodina svoju cestu. Žalm 37, 5

Radostne budem jasať v Hospodinovi. Iz. 61, 10

Témata prištich vydání
Rozsévač/Rozsiveač 2017:

Číslo 5/2017 - Kresťan a psychologie
Uzávierka 10. 3. 2017

Číslo 6/2017 – Letnice
Uzávierka 10. 4. 2017

Číslo 7-8/2017 – Kresťan a umenie
Uzávierka 10. 5. 2017

VOŠ DORKAS

SOCIÁLNÍ A TEOLOGICKÁ

Vidíte smysl v práci s lidmi?

8 důvodů proč studovat u nás

Nabízíme vám praktické studium sociální práce

1 25 let zkušeností se vzděláváním sociálních pracovníků 2 praxe 840 hodin, tj. 30 % studia 3 uplatnění v sociálních a diakonických organizacích 4 vyučujícími jsou odborníci z praxe 5 individuální přístup díky malým studijním skupinám 6 ubytování na kolejí v budově školy v centru Olomouce 7 náboženské vyznání není podmínkou ke studiu 8 možnost získání bakalářského titulu ve zkráceném návazném studiu na partnerských VŠ více na www.dorkas.cz

máš to ve svých rukou!

Dobrý deň prajem.
Volám sa Peter Kuruc. Som misionárom v Nepále a od minulého roku aj predsedom občianskeho združenia Nádej pre deti Nepálu.
Našou cielovou skupinou sú deti, ktoré vyrastajú na ulici. Tu v Káthmandu, kde žijeme, ich je niekoľko tisíc. Denne zbieraním odpadkov, plastov a papierov zarobia 50 až 80 euro centov. Ak majú šťastie.
Niektoré z týchto detí končia zmrzačené, aby vyžobrali viac. Väčšina z nich končí na drogách a sú predané do otroctva, dievčatá do sexuálneho otroctva.
V súčasnosti sme tiež partnermi a podporujeme deti priamo tu v Káthmandu, ktoré žijú v detských domovoch a predtým žili na ulici. Do budúcnosti plánujeme výstavbu a prevádzku vlastného domova. Je to našim snom do budúcnosti.
Ak by ste sa o nás a našej práci radi dozvedeli viac, môžete nás sledovať na sociálnych sieťach, prihlásiť sa na odber newsletteru, alebo nám napísati email.

Nabídka produkce televizních pořadů o Izraeli

Projekt Fokus Jeruzalém startuje!

Vážení přátelé,
jsme rádi, že naše nabídka produkce televizních pořadů o Izraeli v češtině vzbudila opravdu velký zájem, a oznamujeme, že k 24. 1. 2017 se sešlo více než požadovaných 20 tisíc korun, proto ve vídě s tímto dlouhodobým projektem začínáme. Již máme domluvené technické záležitosti.

Během února jsme nahrali první zkušební programy a od března chystáme pravidelnou produkci, nejprve biblických impulsů Johannese Gerloffa a pak magazínů.

Aby byl projekt udržitelný, bude však třeba soustavné podpory, proto uvítáme pravidelné příspěvky na tento účel. Pokud se právnická osoba (sbor nebo firma) rozhodnou sponzorovat celý programový díl, budou také uvedeni v titulcích.

Bankovní spojení:

Institut Williama Wilberforce, Komerční banka, a.s., č. ú. 107-4420430267/0100, IBAN: CZ2501000001074420430267, variabilní symbol 111.

Dary jsou odečitatelné od základu daně z příjmů pro fyzické i právnické osoby.

O dalším vývoji a publikování prvních příspěvků na You Tube budeme informovat na stránkách www.wilberforce.cz.

S práním požehnání,
Mojmír Kallus
Institut Williama Wilberforce

Kontaktujte nás:
www.hopeforkidsnepal.org

Na stránke nájdete odkazy aj na našu osobnú stránku na facebooku a slovenský blog.

Prihláste sa na odber nášho pravidelného newsletteru a obráťte sa na nás s akoukolvek otázkou:
info@hopeforkidsnepal.org

Ak by ste nás radi podporili finančne, môžete tak spraviť cez našu webovú stránku, facebook, alebo priamo na bankový kontakt.

IBAN: SK98 1111 0000 0013 7688 2018 SWIFT UNCRSKBX

Postoj...velkonočná chvíľa

E. Bohmerová

Či vieš človek, čo sa vtedy stalo?

Niekto za nás umieral,

až na kríž sa pribiť dal.

Všetkých nás tak miloval...

Nevýslovnú bolest' mal,

kým Tvoje hriechy vynášal.

Aby si Ty mohol žiť!

Vieš vôbec o tom?

Vieš, že je to naozaj pravda?

Že vstal z mŕtvyh a žije?

Áno, bol to ON.

Ježiš, Záchranca, Spasiteľ...

Nie... nepochopí to náš ľudský rozum.

Nebolo nám to dané.

Ale v srdci napriek tomu je to zapísané.

Skús to tam nášť!